

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 60
22 de març de 2013

Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació

Presidència de l'Im. Sr. Jordi Solé i Ferrando

Sessió núm. 3

SUMARI

Sol·licitud de compareixença

de Ferran Terradellas, director de la Representació de la Comissió Europea a Catalunya, perquè informi sobre els objectius i les actuacions d'aquest ens (tram. 356-00075/10) p. 3

Sessió informativa

amb el conseller de la Presidència sobre els objectius i les actuacions del departament (tram. 355-00020/10) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix Jordi Solé i Ferrando, acompanyat de la vicepresidenta, M. Mercè Jou i Torras, i de la secretària, Sara Vilà Galan. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Mireia Canals i Botines, Josep Lluís Cleries i González, Ferran Falcó i Isern, Anna Figueras i Ibàñez, Begonya Montalban i Vilas, M. Glòria Renom i Vallbona i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Gemma Calvet i Barot i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Miquel Iceta i Llorens i Núria Segú Ferré, pel G. P. Socialista; Juan Milián Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; José María Espejo-Saavedra Conesa i Jordi Cañas Pérez, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el conseller de la Presidència, Francesc Homs i Molist, acompanyat del secretari general, Jordi Vilajoana i Rovira, i del secretari d'Afers Exteriors, Roger Albinyana i Saigó.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de Ferran Terradellas, director de la Representació de la Comissió Europea a Catalunya, davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació perquè informi sobre els objectius i les actuacions d'aquest ens (tram. 356-00075/10). Mireia Canals i Botines, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Miquel Iceta i Llorens, del Grup Parlamentari Socialista; Juan Milián Querol, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sessió informativa de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació amb el conseller de la Presidència sobre els objectius i les actuacions del departament (tram. 355-00020/10). Conseller del Departament de la Presidència. Sessió informativa.

El president

Bon dia a tothom, diputades i diputats, si us sembla, anem començant, que anem amb una mica de retard i tenim força gent esperant a fora. Abans de res, preguntar si hi ha algun canvi en la composició dels grups. *(Pausa.)*

Vejam, pel Grup de Convergència i Unió, ens podeu comunicar els canvis?

(Pausa.)

Mireia Canals i Botines

Vejam, Glòria Renom substitueix Carles Puigdemont, i Ferran Falcó substitueix... *(Pausa.)* Lluís Recoder.

El president

Molt bé, gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds?

Sara Vilà Galan

Sara Vilà substitueix Dolors Camats.

El president

Algun altre canvi? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Sol·licitud de compareixença

de Ferran Terradellas, director de la Representació de la Comissió Europea a Catalunya, perquè informi sobre els objectius i les actuacions d'aquest ens (tram. 356-00075/10)

Doncs, passem al primer punt, que és la votació de la sol·licitud de compareixença de Ferran Terradellas, director de la Representació de la Comissió Europea a Catalunya.

Com que és una proposta presentada per tots els grups, entenc que la podem aprovar per assentiment? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, queda aprovada la compareixença, que serà el dia 5, divendres 5 d'abril a les deu del matí.

I passem al següent punt, que és la compareixença del conseller de la Presidència.

La sessió se suspèn a les deu del matí i dotze minuts i es reprèn a un quart d'onze i tres minuts.

El president

Bé, bon dia a tothom.

Sessió informativa

amb el conseller de la Presidència sobre els objectius i les actuacions del departament (tram. 355-00020/10)

En primer lloc, donar la benvinguda al conseller de la Presidència i també a la resta de persones convidades que assistiu a aquesta sessió de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació.

Estem al segon i últim punt de l'ordre del dia de la sessió d'avui, que és la sessió de compareixença del conseller de la Presidència per explicar els objectius i les actuacions del departament, òbviament referents a l'acció exterior, a la Unió Europea i a cooperació al desenvolupament. Per tant, doncs, benvinguts, tothom.

Explicaré el mecanisme de la compareixença. La primera intervenció, òbviament, serà del conseller, amb un temps màxim d'una hora. Després obrirem el torn als grups parlamentaris. El primer torn serà de deu minuts per portaveu. Hi haurà, si escolta, un segon torn per al conseller, d'uns vint minuts, mitja hora, i

una segona oportunitat d'intervenció per als grups parlamentaris, en aquest cas de cinc minuts.

Per tant, si els sembla bé, donem en primer lloc la paraula al conseller. Endavant, si us plau.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats... M'acompanyen el secretari general del Departament de la Presidència; el secretari d'Afers Exteriors, el senyor Roger Albinyana, que estarà també a la seva disposició per al que escaigui; el senyor Carles Llorenç, director general de Cooperació al Desenvolupament; el senyor Paco Gambús –Francesc Gambús–, director general de Relacions Exteriors; el... –em sembla que hi és també, sí–, el responsable del programa Xammar, el senyor Martí Estruch, i altres col·laboradors de l'àrea d'exteriors del Govern de la Generalitat.

Gràcies per l'oportunitat que em donen. Ja sé que és un acte, si vostès volen, doncs, podríem dir, ritual, una compareixença d'aquestes característiques a l'inici d'una legislatura, però els volia agrair l'oportunitat que em donen, doncs, una mica per fixar quins són els objectius, des del punt de vista del Govern, amb relació a la matèria de l'actuació exterior i la cooperació. I, en aquest sentit, vagi per endavant la disponibilitat personal i de tot l'equip d'exteriors al llarg d'aquesta legislatura per col·laborar, només faltaria, a part que és obligat i en tenim el deure, però, a més a més, voldria fer aquesta predisposició sincera per a la col·laboració amb aquesta comissió i amb el que escaigui, doncs, de l'activitat pròpia del Parlament, però particularment amb aquesta comissió.

He estructurat la compareixença o la intervenció inicial entorn de set eixos –una mica els ho exposo per poder seguir la meua intervenció. El primer, per situar el que en podríem dir la missió i els reptes de l'acció exterior per a la present legislatura –a títol d'enunciats, per entendre'ns, no? El segon, per explicar-los la coordinació i l'estructura de l'acció exterior per part de la Generalitat, en aquests moments, com ho tenim organitzat. En tercer lloc, per descriure com pensem enfocar les relacions bilaterals amb governs, xarxes i organismes multilaterals que puguin servir als interessos del nostre país. En quart lloc, les actuacions que creiem que cal endegar i aprofundir amb relació a la Unió Europea. En cinquè lloc, el que denominem o el que en podríem denominar «la diplomàcia pública». En sisè lloc, o sisè eix, la política de cooperació al desenvolupament. I en setè lloc, a títol de conclusió, es podria dir d'aquesta manera, la proposta que els voldríem fer almenys per a aquests propers mesos i per situar en aquesta legislatura tot el tema d'exterior, doncs, a vostès, a la mateixa cambra, al mateix Parlament de Catalunya.

En primer lloc, doncs, el que els deia, no?, la descripció de la missió i els reptes de l'acció exterior d'aquesta legislatura des del punt de vista del Govern. Val a dir que en un moment com l'actual l'acció exterior de Catalunya és gairebé tan important com l'acció interior,

es podria dir d'aquesta manera. No és nou per a aquest Govern, és evident, ni per a d'altres, per als anteriors. Sempre crec que des de Catalunya hem defensat que l'acció exterior és un instrument del Govern que ha d'estar al servei de les necessitats del país i ha de servir òbviament per defensar els interessos del conjunt dels seus ciutadans. Sempre hem dit també, en seu parlamentària, a més a més, que l'acció interior i l'acció exterior són dos miralls que es miren l'un a l'altre, i que els objectius de la política interior de fet es veuen reflectits en l'exterior, i viceversa.

A tal efecte, durant aquesta legislatura, podem definir, entenem, doncs, el que podrien ser els tres eixos que ens agradaria que marquessin la dinàmica de la nostra acció exterior col·lectiva, si més no la que ha de promoure la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, donar suport a la internacionalització de l'economia catalana promovent les exportacions, el turisme i la captació d'inversions exteriors com a elements clau per compensar la contracció que es pateix dins del nostre país, des del punt de vista econòmic, i fer de motor de la nostra activitat en general. És la nostra voluntat, doncs, continuar desplegant una diplomàcia econòmica de primer nivell que compti amb el suport directe del mateix president de la Generalitat, del conjunt del Govern, ja sigui acompanyant delegacions empresarials catalanes emergents, com al Brasil, la Xina o l'Índia, o promovent l'atracció d'inversions en les seves trobades amb mandataris internacionals que pugui realitzar, hi insisteixo, tant el president com el conjunt del Govern.

En segon lloc, donar a conèixer a Europa i a la resta del món el nostre país i la realitat en què ens trobem immersos a nivell econòmic. Cal que les institucions, pensem, de la Unió Europea, els organismes internacionals i la comunitat internacional en el seu conjunt sàpiguen l'esforç que des de fa ja uns quants anys –particularment aquests dos darrers, com vostès saben molt bé– Catalunya i el conjunt de la seva ciutadania fan per fer front al sanejament de les finances públiques, la reducció del dèficit públic i les mesures de lluita contra la crisi econòmica.

Cal que actuem d'altaveu per projectar Catalunya com un país de prestigi, de qualitat, en el qual es pot confiar, motor del sud d'Europa, i amb unes especificitats que la capaciten per fer front a la conjuntura actual. Pensem que només d'aquesta manera, presentant les coses així, podrem fer entendre, i particularment al si de la Unió Europea, la necessitat que les polítiques d'austeritat per si soles no porten absolutament enlloc, sinó que cal d'una manera a més a més evident, cada vegada més evident a ulls de tothom, acompanyar-ho de polítiques que permetin el creixement de la pròpia economia, no?

I en tercer lloc, com a eix del que els descrivia, traslladar als actors europeus i internacionals què pensa i què anhela Catalunya, el conjunt de la ciutadania, atès el que la mateixa ciutadania va pronunciar de forma explícita sobre l'exercici del dret a decidir, primer, si vostès volen, amb una manifestació multitudinària el passat Onze de Setembre, però particularment

amb el que va ser el resultat –perquè de fet és el que té valor més contrastable– de les eleccions al Parlament, de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, de les quals va sorgir una majoria molt diàfana, molt clara, molt evident a favor de l'exercici del dret a decidir. En aquest sentit, cal donar a conèixer, per tant, de primera mà, entenem, el procés democràtic que el país ha endegat i legitimar-lo també a ulls de la comunitat internacional i de la Unió Europea.

El segon eix que els anunciava d'aquesta intervenció és explicar-los com pensem i com estem coordinats i estructurats quant a l'acció exterior de la mateixa Generalitat. Per a l'execució d'aquests tres grans objectius que els he descrit pensem que és necessari comptar amb una estratègia d'acció exterior del Govern coordinada i coherent, òbviament, que busqui aliances amb altres ens públics i privats i que sàpiga aprofitar al màxim els recursos existents, ara més necessari que mai atesa la situació econòmica del nostre país i particularment de les administracions públiques.

El Departament de la Presidència i la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea, d'acord amb el que estableix el Decret 118/2013, tenen, com vostès saben, la funció clau d'exercir aquesta coordinació a nivell de la definició de les línies i estratègies d'actuació. Aquesta coordinació interna s'efectuarà mitjançant les reunions del Comitè de Seguiment de l'Acció Exterior, a nivell de secretaris generals, i de les activitats del grup de treball, més tècnic, que es reuneix periòdicament per fer el seguiment de les principals matèries d'interès en l'àmbit internacional i també de la Unió Europea.

Volem articular una estratègia que tingui en compte les línies d'actuació sectorial que ja existeixen, molt especialment les de l'àmbit de la internacionalització de l'empresa, que s'impulsen en aquests moments, doncs, des del Departament d'Empresa i Ocupació, com bé saben, de qui depenen les oficines d'ACCIÓ i l'Agència Catalana de Turisme, sense oblidar, per descomptat, la feina particular d'internacionalització de la indústria alimentària catalana que s'impulsa des del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, a través de Prodeca. També sense oblidar les d'àmbit de les connexions i comunicacions, que s'impulsen des del Departament de Territori i Sostenibilitat; les que s'impulsen també en l'àmbit de la cultura i la llengua catalana des del Departament de Cultura, i també, en l'àmbit de la defensa dels interessos de Catalunya, les negociacions del nou marc financer pluriennal de la Unió Europea que s'impulsen, amb caràcter sectorial, òbviament, des de tots els departaments del Govern de la Generalitat.

Des del Departament de la Presidència posarem un èmfasi especial amb relació a la coordinació de la nostra representació a l'exterior. El Govern, com saben, ha anat teixint des de l'any 1986 –per tant, governs successius–, doncs, una xarxa formada per seixanta-cinc oficines agrupades a quaranta ciutats de trenta-un països del món. Volem que aquesta xarxa continuï contribuint de forma prioritària a la projecció internacional de Catalunya, i contribueixi així al desplegament d'una diplomàcia catalana pròpia, fomenti els contac-

tes econòmics des de tots els sectors i fomenti el reconeixement i coneixement de la nostra identitat, de la llengua i la cultura catalanes.

Pel que fa a l'estructura que ha de permetre desenvolupar els grans reptes d'aquesta legislatura, la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea compta amb dues direccions generals: una de Relacions Exteriors, responsable de les relacions bilaterals amb governs, amb xarxes i organismes internacionals, i una de Cooperació al Desenvolupament, de la qual depèn també l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

La secretaria compta també amb el Programa per a la promoció exterior de Catalunya en l'àmbit de Portugal, Moçambic i Angola, i sobretot amb una delegació del Govern davant de les institucions europees i quatre delegacions més del Govern a l'exterior, unes delegacions totes elles a qui ja hem aplicat el principi de fer més amb menys.

Així, la Delegació del Govern davant de la Unió Europea, amb seu a Brussel·les, ampliarà la seva tasca institucional de cobertura bilateral a Bèlgica, Països Baixos i Luxemburg; la delegació a França ampliarà la seva cobertura a Suïssa; la delegació a Alemanya s'ocuparà també d'Àustria; la delegació al Regne Unit també prendrà cura del seguiment de la República d'Irlanda, i la delegació als Estats Units treballarà als Estats Units i al Quebec, com fins ara, i ampliarà el seu camp d'acció a la resta del Canadà i els Estats Units Mexicans. En tots els casos aquesta ampliació del radi d'acció no implica cap augment de despesa, sinó que simplement s'exigeix a les delegacions una millora de la seva productivitat, se'ls detalla les funcions específiques en l'àmbit polític, comunicatiu i econòmic.

La legislatura passada, almenys a criteri nostre, ens va permetre plantar llavors importants, fet que en l'actual ens permetrà avançar en algunes novetats, que els descriuria a continuació, no?

En primer lloc, i per començar, hem cregut adequat complementar la denominació de la Secretaria d'Afers Exteriors amb una referència a la Unió Europea. Es tracta d'un àmbit propi del qual forma part Catalunya, com bé saben, des de fa vint-i-set anys i en virtut del qual la Generalitat de Catalunya ha de mantenir una relació amb les seves institucions i una participació creixent en el sistema de presa de decisions. Per tant, la incorporació de la referència a la Unió Europea no és només, doncs, una incorporació, diguem-ne, estrictament estètica, sinó que entenem que té un valor simbòlic perquè és fidel al fet que la Unió Europea no és un registre només de la política exterior, com tampoc ho és en exclusiva la política interior, i, per tant, volíem simbolitzar d'aquesta manera aquesta mirada que tenim respecte a la Unió Europea, incorporant el nom a la secretaria.

En segon lloc, també vull fer esment de l'àrea de comunicació exterior del Govern, el programa Eugeni Xammar, adscrit a la Secretaria de Comunicació del Govern però inserit i vinculat a la Secretaria d'Afers Exteriors i la Unió Europea. Va ser aprovat, aquest programa, per acord de govern el passat mes de setembre,

i de fet aquest programa és l'eina del Govern que ens ha de permetre mantenir un contacte permanent i fluid amb els mitjans de comunicació d'arreu del món i garantir un diàleg proper i continu amb aquells generadors d'opinió internacionals que puguem identificar, no? El programa té com a propòsit vetllar per proporcionar als mitjans de comunicació i els professionals de la informació de fora de Catalunya materials informatius i d'anàlisi que els permetin oferir informació rellevant, clara i contrastada sobre el nostre país.

En tercer lloc, estretament relacionat amb l'àrea de comunicació exterior, voldria fer una menció del Consell de la Diplomàcia Pública de Catalunya, el Diplocat. Creat el novembre de 2012, fruit del ja existent Patronat Catalunya Món, Diplocat s'ha concebut com un instrument al servei del Govern adreçat a treballar de la mà d'agents polítics, socials, econòmics i acadèmics per tal de procurar influir en la percepció que es té de Catalunya a l'exterior i afavorir la internacionalització de la societat catalana en el seu conjunt. Dins dels seus àmbits de treball prioritaris hi consta el desenvolupament d'un programa de visites internacionals que ha de servir per convidar representants polítics i institucionals estrangers, així com persones d'una especial rellevància internacional en el seu camp d'actuació a visitar Catalunya per permetre'ls conèixer de primera mà la realitat del nostre país.

A més, és propòsit treballar per ajudar les entitats civils de Catalunya a internacionalitzar-se i a participar activament en els grans debats existents a nivell internacional. Només demostrant que som capaços de contribuir en la cerca de solucions als grans reptes que Europa i el món té plantejats entenem que podrem guanyar-nos el reconeixement necessari perquè ens escoltin quan vulguem explicar-los els grans reptes que Catalunya afronta com a país.

I, en quart lloc, informar-los també que la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea ha institucionalitzat un comitè d'enllaç amb les corresponents àrees de relacions internacionals tant de l'Ajuntament de Barcelona com de la Diputació de Barcelona en particular, a fi d'evitar i corregir un dèficit de col·laboració, que havia existit, i de sincronització, que, vaja, s'havia produït, com els deia, i sobretot poder aprofitar al màxim les sinergies que es desprenen de la capitalitat de Barcelona. En aquest marc, informar-los també que pensem que cal incorporar-hi i que hi incorporarem, per les converses que ja hem tingut, la resta de diputacions.

Tercer eix de la intervenció, tal com els havia plantejat, que és respecte a les relacions bilaterals amb governs, xarxes i organismes multilaterals que serveixin al que podríem dir els interessos del nostre propi país, no?, o que puguin servir als interessos del nostre propi país. Entenem que Catalunya ha de continuar mantenint relacions bilaterals amb aquells governs que consideri prioritaris per a la defensa dels seus interessos en l'àmbit internacional, alhora que restem amatents, o volem restar amatents –amb les antenes ben desplegadas, per dir-ho d'una manera col·loquial– per detectar nous escenaris d'oportunitat. Catalunya ja és un soci important per a molts governs, que veuen com al

llarg dels anys s'ha anat constituint una xarxa de complexitats en l'àmbit polític, econòmic i social.

Deixin-me que detalli les principals línies d'actuació, des d'aquest punt de vista, i alguns exemples, fins i tot. Barcelona, a causa de la seva situació geogràfica al centre de la Mediterrània, ostenta la quarta posició mundial de ciutats no capital d'estat amb el major nombre de representacions consulars dins del seu territori, després de Nova York, Hong Kong i Hamburg, amb més de cent oficines consulars repartides al seu territori. El Govern manté un contacte constant amb aquestes representacions diplomàtiques, se les rep al més alt nivell i se'ls dona tot el suport possible en les seves demandes.

El president particularment rep nombrosos representants d'altres governs, amb un volum en els darrers dos anys, perquè se'n facin una idea aproximada, de prop de dues-centes visites, entre els quals cal comptar caps d'estat i de govern, ambaixadors i cònsols generals, etcètera. En aquestes visites el president del Govern agraeix sempre, òbviament, la inversió dels països que puguin fer en el nostre país, a Catalunya, es busquen permanentment noves vies de col·laboració en àmbits molt diversos, però tots ells de gran interès per a la nostra economia i la nostra societat.

Catalunya participa en xarxes de caràcter europeu, com bé saben, i internacional, que tenen, entre d'altres, un important valor com a plataforma de contactes i trobades amb representants d'altres governs. Amb tot, val la pena esmentar que en els darrers dos anys el Govern de Catalunya, impulsat des de la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea, ja ha iniciat un procés de racionalització i prioritització de la participació del Govern de la Generalitat en aquestes xarxes sobre la base del seu cost i la seva eficiència, tenint en compte que les regions que hi participen tinguin un nivell de competències o d'interessos similars als de Catalunya i, per tant, serveixin de plataforma, de lobby, si vostès ho volen dir d'aquesta manera, davant de la Unió Europea per a la negociació dels fons europeus o per trobar aliats regionals que donin suport al procés en el qual es troba immers en aquests moments el nostre país.

Així, mantindrem la nostra participació en les xarxes dels quatre motors d'Europa, on liderem el grup d'economia en aquests moments; la Conferència de Regions Perifèriques i Marítimes, on presidim la Comissió Intermediterrània; la Comunitat de Treball dels Pirineus, on gestionem fons europeus; l'euroregió, des d'on s'impulsen i impulsem rellevants accions de lobby davant de la Unió Europea, com bé saben; el Fòrum global d'associacions de regions, Fogar, on ens posicionem a nivell mundial com a actors clau en la cooperació descentralitzada, o la Xarxa de Governos Regionals per al Desenvolupament Sostenible, des d'on ens posicionem en debats tan clau com el Rio+20.

En aquest cas, amb voluntat descriptiva i no exhaustiva, permetin-me que els parli d'uns quants exemples d'èxit, el que en podríem dir «èxit», de la nostra pertinença..., de la Generalitat a aquestes xarxes, mèrit també, doncs, de molta gent i de molts governs successius,

no? És important per valorar el retorn dels esforços que s'hi fan. Així, per exemple, els quatre motors d'Europa van organitzar el 2012 una missió empresarial –descrita a títol d'exemple, com els deia– conjunta al Mercosur centrada bàsicament al sector de la gestió de residus, energies alternatives i energies netes, on van participar empreses catalanes molt interessades a poder internacionalitzar-se a Amèrica Llatina. L'euroregió, de la qual Catalunya ha exercit la presidència entre abril del 2011 i octubre del 2012, ha organitzat una vintena d'accions de lobby a nivell europeu, s'han desenvolupat les accions vinculades al projecte Creamed amb la creació d'una xarxa de viviers d'empresa euroregional, cosa que ha facilitat la internacionalització de les empreses als quatre territoris de l'euroregió. Igualment, es van obtenir fons europeus per al programa Erasmus per a joves emprenedors, que facilita la mobilitat de joves emprenedors. Els explico tot això a títol també d'exemple, no? O la Comunitat de Treball dels Pirineus, que, com tots vostès saben, gestiona el programa operatiu de cooperació territorial Espanya-França-Andorra, que ha desenvolupat entre d'altres l'Observatori Pirinenc del Canvi Climàtic, o també el que ara ha estat –en el cas més català, per entendre'ns– un altre dels projectes de referència, que és el de l'hospital transfronterer de la Cerdanya.

Les relacions que s'estableixen a nivell bilateral a través de les xarxes han permès impulsar altres contactes o accions de lobby per a temàtiques ben específiques, com la promoció del corredor mediterrani a través de reunions de Ferrmed i alts representants del Languedoc-Rosselló amb la voluntat d'intensificar el lobby per a la defensa d'aquest essencial corredor mediterrani, per a nosaltres particularment en la vessant de les mercaderies.

Barcelona, com a capital de Catalunya i de la Mediterrània que és, o que es pot considerar que és, en aquest darrer cas, és un pol òbviament d'atracció econòmic però també social, un lloc de pas de nombrosos representants d'ambdues ribes del Mediterrani. En aquest sentit, el Govern continuarà donant suport a la Secretaria de la Unió per la Mediterrània, establerta a Barcelona, i aprofitant al màxim les reunions d'alt nivell que s'hi puguin celebrar per poder projectar-nos a nivell internacional.

De fet, Barcelona i Catalunya han esdevingut també un centre d'atracció per a organismes internacionals, com ara la Universitat de Nacions Unides o l'Institut Forestal Europeu, ubicats a Sant Pau. Ser un centre d'atracció d'aquests organismes també vol dir ser focus de trobades i reunions d'alt nivell, com la Vuitena Conferència de la Plataforma Tecnològica Forestal Europea, aquest darrer..., 11 a 13 de març d'enguany, o la reunió internacional exploratòria de l'Institut de la Universitat de Nacions Unides a Barcelona del juny del 2011.

Malgrat aquest gran nombre de contactes i de relacions de tota mena, és evident que el Govern ha de focalitzar bé la seva actuació internacional per treure'n el màxim profit i cercar aliances en aquells països que més responen en cada moment a les necessitats del nostre país. És obvi que en aquest moment que vivim aques-

ta prioritització s'ha de fonamentar en criteris econòmics –aquest és el capteniment del Govern– i que, per tant, l'acció exterior del Govern de la Generalitat ha de basar-se en gran mesura en una estratègia del que en podríem dir «diplomàcia econòmica».

No cal dir que el Departament d'Empresa i Ocupació passa, en aquest sentit, a ocupar un paper encara més central en el desenvolupament d'aquesta estratègia, en particular en el que són viatges oficials del president i del Govern, en el que fa referència, doncs, al conjunt de les actuacions de suport a les empreses catalanes i a la captació d'inversions. En aquest sentit, la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea ha començat a treballar molt estretament amb la Secretaria d'Empresa del Departament d'Empresa i Ocupació a fi d'identificar una convergència entre els interessos polítics i econòmics del Govern a l'exterior.

En aquesta línia, aquesta estratègia també passa per intensificar les relacions amb l'agència ACCIÓ a efectes de millorar les sinergies entre les delegacions més institucionals del Govern i les que tenen una vessant més comercial, que ja es troben ubicades al si de les mateixes delegacions. Però, evidentment, aquesta estratègia passa per la concreció d'unes àrees d'interès prioritàries per a l'acció exterior del Govern. La definició de les àrees ens sembla essencial, no?

La primera àrea prioritària per part del Govern de la Generalitat és la Unió Europea –resulta evident, no?–, que és el nostre gran marc polític de referència. Amb la Unió Europea compartim un mercat interior integrat, que concentra el 67 per cent de les nostres exportacions a fora de l'Estat i que ens permet participar òbviament, doncs, del que representa la moneda única. És indispensable comptar-hi amb veu pròpia per defensar i promoure els interessos de les nostres empreses, de les empreses del nostre país i de la mateixa societat catalana –els interessos de la mateixa societat catalana–, així com per donar-los suport davant de les institucions i òrgans de la Unió Europea.

En aquesta línia, s'han també definit com a prioritàris països i regions que transcendeixen l'àmbit europeu, com ho són l'Àfrica del Nord, Àsia, Orient Mitjà i Àfrica. Durant aquesta legislatura els viatges programats del president de la Generalitat, en tant que referent, doncs, màxim de la nostra acció exterior institucional, tindran una important dimensió econòmica, fonamentalment, i lideraran delegacions empresarials a aquells països, a aquelles zones que susciten un especial interès per a Catalunya i que acabem de mencionar, i molt especialment les economies emergents.

Quart eix de la meva intervenció inicial d'avui, que és el relatiu a les actuacions més concretes envers la Unió Europea. En l'àmbit de la Unió Europea, entenem que l'acció del Govern cal que s'estructuri en els següents eixos, en els següents àmbits.

En primer lloc, potenciar la defensa dels interessos de la Generalitat de Catalunya davant de les iniciatives de la Unió Europea. Aquesta defensa volem que s'efectuï directament a través de la Delegació del Govern davant de la Unió Europea, però també participant en el sistema de presa de decisions definit actual-

ment per l'Estat espanyol en el si de la Conferència per a Assumptes Relacionats amb la Unió Europea, que ens permet i que permet una participació tant al Consell com a determinats comitès de la mateixa Comissió Europea.

Aprofito, així mateix, per manifestar la plena disposició del Govern a donar suport al Parlament de Catalunya en l'exercici de les seves atribucions pel que fa al control del principi de subsidiarietat de la Unió en els termes acordats per aquesta mateixa cambra.

En segon lloc, en aquest marc, doncs, de les actuacions envers la Unió Europea, una acció de reforçament adreçada a garantir la màxima participació de Catalunya en les polítiques i els programes de finançament de la Unió, tenint en compte el nou marc financer pluriennal 2014-2020. Tot i que els nous programes de finançament europeu no començaran, com saben, a aplicar-se fins a principis del 2014, pensem que és cabdal vetllar perquè la negociació d'aquests programes es faci amb les condicions més beneficioses per a les competències i els interessos de Catalunya. Conseqüentment, estem efectuant una anàlisi de l'impacte de cadascun d'aquests textos en les competències o en els interessos de Catalunya en funció dels respectius àmbits sectorials i proposarem les actuacions pertinents per a la defensa i/o modificació d'aquells aspectes que considerem més oportuns, especialment per a paquets d'interès sensible per als interessos dels ciutadans de Catalunya, com ho són la política agrícola comuna, les polítiques de cohesió o les polítiques de facilitat de connexions de transport.

En tercer lloc, en aquest àmbit, doncs, de les actuacions envers la Unió Europea, òbviament serà prioritari i serà prioritat per part nostra la defensa de la plena oficialitat del català al si de les institucions de la Unió Europea, tal com preveu, de fet, i com s'indica al mateix Estatut d'autonomia de Catalunya.

En quart lloc, en aquest àmbit també de les actuacions envers la Unió Europea, el propòsit d'iniciar els treballs per tal que la Delegació de la Generalitat de Catalunya davant de la Unió Europea esdevingui una representació permanent, en la línia d'altres representacions ja existents a Brussel·les.

I, en cinquè lloc, una acció intensificada..., ens proposem una acció intensificada adreçada a exposar a les institucions i als estats membres de la Unió Europea el procés endegat envers el dret a decidir i la celebració d'una consulta sobre el futur de Catalunya.

El cinquè dels set eixos que els he descrit, que volia exposar en aquesta intervenció, és el relatiu a la diplomàcia pública. En aquest sentit, el meu propòsit és fer un repàs breu a les actuacions previstes per part del Govern de suport a la diplomàcia pública, de suport a l'acció exterior de la societat civil. Si bé ja m'he referit anteriorment al Consell de la Diplomàcia Pública de Catalunya com un nou instrument clau en aquest sentit, vull també referir-me al suport que des del Govern de la Generalitat continuarem..., o pensem que cal continuar atorgant a les 128 comunitats catalanes a l'exterior, representades a 41 països de tot el món i reconegudes oficialment per la Generalitat de Catalunya.

Els membres que formen part d'aquests casals, d'aquestes comunitats, suposen una massa social d'aproximadament vint mil persones, com bé saben vostès, comptant catalans i catalanes d'origen, descendents de catalans i ciutadans del país de destí que s'interessen per la cultura i la llengua catalana, i en aquest sentit són, podríem dir, ambaixadors de Catalunya en el seu entorn més immediat; a part, òbviament, de donar un suport molt important a aquells catalans que emigren per cercar nous llocs de treball, en moltes ocasions. També actuen d'ambaixadors de Catalunya a l'exterior aquells catalans que han assolit el reconeixement en els països on viuen i treballen, és evident. D'una manera més activa, més conscient, o d'una manera, si vostès volen, menys activa, no?, però és d'aquesta manera.

Com a part d'aquesta estratègia d'influència internacional i de la mà de Diplocat, volem completar una llista de personalitats catalanes reconegudes internacionalment per poder-hi entrar en contacte, per poder demanar-los ajut en aquest sentit, en benefici del conjunt del país.

Finalment, aquesta estratègia pensem que ha de tenir en compte també aquelles entitats de la societat civil catalana que formen part d'associacions, xarxes o federacions internacionals i que en projectar la imatge de Catalunya constitueixen un aliat clau de l'acció exterior del conjunt del país. En aquest sentit, recentment el Consell de la Diplomàcia Pública s'ha reunit amb representants de diverses entitats catalanes amb capacitat d'incidència a l'exterior per coordinar esforços i alhora poder explicar millor el que és el propi procés democràtic que el país està vivint, i també el seu potencial econòmic que pot oferir.

El Govern també vol treballar més intensament amb els centres d'estudi, investigació i recerca presents a Catalunya en l'àmbit de les relacions internacionals, com és el cas de l'Institut Europeu de la Mediterrània, IEMed, la Casa Àsia, la Casa Amèrica, el Centre d'Estudis i Documentació Internacional a Barcelona, el Cidob, i l'Institut Barcelona d'Estudis Internacionals, l'IBEL, però també amb centres universitaris i escoles de negoci diversos que existeixen al nostre país i concretament a la nostra ciutat de Barcelona.

Aquests *think tanks* compten amb una àmplia expertesa geogràfica i sectorial, reconeguda en l'àmbit de les relacions internacionals, com bé saben. Es tracta d'entitats fortament arrelades a Catalunya, amb una àmplia xarxa de contactes, que participen activament en debats internacionals, acullen seminaris amb figures de rellevància, fomenten la reflexió, el diàleg, i generen opinió, idees i documents d'anàlisi des d'una perspectiva molt sovint clarament catalana, no?

En aquest sentit, des del Govern de Catalunya pensem que cal articular una interlocució molt més permanent, molt més fluida amb aquestes institucions per poder-les fer partícips de la definició i el desplegament de la pròpia acció exterior del conjunt del país, i associar-les com a agents de la seva acció exterior –de l'acció exterior pròpia del nostre país– i com a canals de transmissió cap a la societat civil del que és el mateix país i l'acció exterior que ens hem proposat dur a terme.

El sisè eix, o el sisè bloc de la meua intervenció d'avui és el relatiu, com els he anunciat, a la política de cooperació al desenvolupament. Pel que fa a la cooperació, en aquest sentit, doncs, al desenvolupament, el Govern es proposa mantenir el seu compromís, malgrat que les mesures que ens hem vist obligats a prendre davant la greu situació econòmica de la nostra Administració pública i del mateix país han tingut importants conseqüències en aquest àmbit de la política pública, no?

A això s'hi suma òbviament l'evolució dels països que des del Govern es consideren prioritaris, que fa necessari replantejar-nos l'orientació de les nostres polítiques. La voluntat és continuar mantenint un diàleg permanent amb el sector –creiem que és clau el sector per a aquestes polítiques públiques– i incrementar l'esforç per donar sortida a les situacions de dificultat econòmica que viuen moltes i moltes entitats. Estem treballant, en aquest sentit, per intentar assolir un pacte amb el conjunt del sector que permeti trobar alternatives i canalitzar el suport del Govern, que en aquests moments ja saben, doncs, que té unes limitacions molt –molt– importants, no?

Vull agrair, en aquest sentit, l'esforç fet particularment per la Direcció General de Cooperació, i en Carles Llorens, el seu responsable, i tot el seu equip, perquè no és senzill, en un context com l'actual, haver de fer front a uns compromisos adquirits en un altre context –pensem-ho d'aquesta manera, perquè no es tracta de fer cap retret a ningú–, però que ben cert no es podien dur a terme; ja es veia en aquell moment, i la prova, doncs, és els fets que després s'han anat produint. I, per tant, agrair especialment la predisposició al diàleg tant de les entitats d'aquest sector, que són les que en pateixen les conseqüències més directes –i de quina manera–, i també, doncs, l'esforç que han fet el director general, el senyor Carles Llorens, i el seu equip aquests dos anys per fer front a una situació que no és en absolut senzilla per a ningú, ni desitjable per a ningú, ni desitjada per ningú.

També vull dir que ens comprometem a continuar buscant espais de facilitar en allò que es pugui patrocini privat i aprofundir en el finançament europeu. Aquí se'ns estan obrint algunes escletxes interessants, i haurem d'estar-hi molt al cas –sobretot a aquest darrer aspecte em refereixo–, així com millorar les sinergies entre les diferents administracions, particularment amb l'Ajuntament de Barcelona però també amb el conjunt de les quatre diputacions. Compto que els propers dies hi hagi, en aquest sentit, doncs, un acord explícit per part de les quatre diputacions i la Generalitat de Catalunya.

Des del Govern de la Generalitat creiem que la cooperació s'ha de fer, en aquest moment, a partir de dos eixos fonamentals. D'una banda, el suport tècnic especialitzat que es pugui donar a determinats països, procedent aquest suport tècnic dels mateixos departaments de la Generalitat. Un exemple d'això, a títol d'exemple, doncs, és la tasca que el Govern està desplegant perquè, per exemple, l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat pugui ajudar en alguns països, en alguns indrets geogràfics; el mateix Insti-

tut d'Estudis Autònomic participa en aquest sentit també..., quant a les seves pròpies competències, o el mateix cos dels Mossos d'Esquadra, que ha fet, diguem-ne, tasques d'assessorament en alguns països i a alguns cossos policials. Poso això a títol d'exemples, que potser no hi pensàrem d'entrada, però que demostren, doncs, aquesta disponibilitat de suport tècnic..., no només disponibilitat sinó suport tècnic efectiu, especialitzat, procedent de diferents departaments de la Generalitat de Catalunya.

De l'altra –els deia «dos eixos fonamentals»–, l'altre eix seria vetllar pel que en podríem dir la coherència de polítiques, perquè aquelles mesures que prenem a casa nostra no contradiguin o vagin en contra de les polítiques de cooperació al desenvolupament, per exemple, evitant el *brain drain* de països en vies de desenvolupament cap a Catalunya, no?

Pel que fa al Pla anual de cooperació 2012, com saben, es va aprovar per acord de govern i es va enviar a aquest Parlament, però la convocatòria d'eleccions no ha fet possible debatre'l com correspondria. Entenc que això es podrà fer en les properes setmanes. I, en tot cas, les línies que he definit han marcat el contingut d'aquest pla, i el mateix director general de cooperació, com els deia, o els anunciava, doncs, en podrà donar les explicacions corresponents quan es dugui a terme la compareixença que ja, en aquest sentit, s'ha sol·licitat i que, vaja, segur que tindrem o que tindrà el mateix director general de cooperació l'oportunitat de compartir amb vostès.

Finalment, el darrer eix del que és la meua intervenció d'avui, d'aquesta intervenció inicial, a títol, diguem-ne, de conclusió i, de fet, de proposta a tots vostès, no?, a la cambra. Totes les actuacions i propostes que els he plantejat, que els hem plantejat, i que ens proposem tirar endavant, requereixen el que en podríem dir les adequades estructures d'estat. És per això que durant aquesta legislatura volem crear..., pensem que tenim l'oportunitat per crear col·lectivament el marc normatiu, la missió i les funcions d'un veritable i complet servei exterior català. Volem fer-ho amb la col·laboració d'experts en la matèria per crear unes estructures modernes –el màxim de modernes possible–, adaptades al moment en què vivim, que comptin amb una xarxa de representacions a l'exterior sostenible, d'acord també amb la situació econòmica que vivim, i amb un personal de primer nivell –crec que el tenim a l'abast; de fet, el tenim en bona part– preparat per assumir els reptes col·lectius que com a país i com a societat tenim plantejats.

I ho volem fer també amb vostès; aquesta és, diguem-ne, la proposta, no? I, en aquest sentit i per aquest motiu, els anuncio el compromís del Govern de promoure l'aprovació d'una llei d'acció exterior i de servei exterior de Catalunya –una llei d'acció i servei exterior de Catalunya–, es podria denominar d'aquesta manera, no? Es tracta –es tractaria, vaja– d'una llei, d'un marc normatiu que ens permetria la concreció i articulació política, institucional i administrativa de les disposicions estatutàries que tenim en matèria d'acció exterior, àmbit en el qual, com saben vostès, doncs, no s'ha establert cap regulació d'aquestes caracterís-

tiques, tot i que disposem del marc per fer-ho des de l'any 2006.

Jo crec que amb el context actual fins i tot, diguem-ho d'aquesta manera, el mateix marge que ens dóna la sentència respecte a l'Estatut de l'any 2010 ens dóna peu, doncs, a fixar aquesta llei d'acció i servei exterior de Catalunya, i desenvolupar amb intensitat el que són les pròpies disposicions estatutàries i fixar, per tant, aquestes bases del que en podríem denominar estructures d'estat amb relació a l'acció exterior del nostre país.

De fet, creiem que aquesta llei podria desenvolupar –i ho dic simplement a títol enunciatiu, no?– aspectes com els següents.

U, l'estructura i els instruments que l'Estatut atribueix a la Generalitat en matèria d'acció exterior i de la Unió Europea.

Dos –ho dic a títol simplement enunciatiu, eh?–, delimitar el marc competencial de l'acció exterior i de la Unió Europea, que tenim la responsabilitat d'assumir i que no podem negligir.

Tres, dotar l'acció exterior i de la Unió Europea d'una major seguretat jurídica.

Quatre, definir els instruments de planificació, coordinació i seguiment de l'acció exterior i de la Unió Europea amb relació a la Generalitat de Catalunya, però també amb relació als ens locals –hi ha un mandat específic en aquest sentit en el mateix Estatut, no?

Cinquè, determinar les relacions en l'àmbit de l'actuació exterior amb relació a l'Estat espanyol.

Sisè, determinar les relacions amb altres governs i organismes de caràcter multilateral.

Setè, actualitzar el marc vigent –es podria aprofitar també, no?– en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament per part del Govern de la Generalitat.

Vuitè, determinar com ha de ser el servei exterior de Catalunya, com s'ha d'estructurar, com s'ha d'integrar.

I novè, a títol simplement, doncs, d'identificació, com cal actualitzar, o actualitzar el marc legal vigent de la ciutadania catalana a l'exterior.

En resum, i per acabar aquesta intervenció inicial, volem..., estem compromesos a desplegar, per tant, una política, una acció exterior que ens situï al món, al servei del progrés econòmic, social i cultural i nacional del nostre país, capaç de consolidar les aliances necessàries per complir amb tots aquests objectius amb una participació i una interlocució tan directa com es pugui amb la Unió Europea i els altres governs i organismes multilaterals a nivell internacional.

Una política exterior, en definitiva, que vol ser coherent i ben coordinada internament, que vol treballar de la mà de la societat civil del nostre país, i que sàpiga aprofitar al màxim el prestigi i el reconeixement del seu esperit emprenedor, del nostre país, de la nostra societat, de la pròpia cultura i la seva llengua, i també, per què no dir-ho, del potencial que té la nostra capital, de Catalunya, que és el cas de la ciutat de Barcelona.

Bé, moltes gràcies per la seva atenció. Resto òbviament a la seva disposició per a allò que escaigui.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, conseller, per aquesta primera intervenció. Obrim ara el torn de paraules per als grups parlamentaris. Comencem pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Bon dia, conseller, membres de la conselleria de Presidència, president, membres de la Mesa, diputats, diputades, entitats socials de cooperació i drets humans, i altres persones que assisteixen avui com a públic a aquesta compareixença. La nostra intervenció tindrà dues parts, la primera més genèrica, de plantejament de les polítiques que entenem que s'han de promoure des del Govern de la Generalitat en matèria d'acció exterior, i la segona respecte d'alguna de les intervencions que avui el conseller ens ha ofert de forma més concreta i amb iniciatives, doncs, ben explicades.

Les primeres consideracions tenen a veure amb una qüestió de context –i el conseller s'hi ha referit–: hi ha un abans i un després en l'exigència de les polítiques d'acció exterior que vénen donats per dos esdeveniments, un claríssimament de la mà de la societat civil, que ha estat la manifestació de l'Onze de Setembre, i un segon esdeveniment que ha estat un resultat electoral amb unes conseqüències aquí, a nivell de Parlament de Catalunya, que ha conduït aquesta legislatura a establir un marc d'acord de govern des del punt de vista parlamentari però també amb sinergies amb altres grups parlamentaris pel que fa a la gran aposta per l'exercici del dret a decidir de Catalunya.

Aquest canvi de context ha comportat una conseqüència immediata i automàtica, i és que Catalunya ha entrat en agenda internacional. El dret a decidir del poble de Catalunya està en agenda política internacional. I aquesta conquesta ha estat la conquesta de la societat civil.

Com gestionar aquesta conquesta? Aquest és el gran repte que vostès tenen ara en l'acció de govern que enceten i que, com bé ha explicat, doncs, assolixen..., entenc que de la seva intervenció es desprèn que assolixen aquest repte. Però és un repte d'un alt nivell de responsabilitat, perquè la demanda existeix. Hi ha una demanda internacional de saber cap a on vol anar Catalunya, qui és Catalunya; i no podem saber cap a on anem si no sabem qui som.

I en aquesta redefinició del qui som col·lectiu són molt importants –són molt importants– les decisions que, en matèria de política exterior, es mantinguin. I ja en aquest punt, doncs, situo com a punt, diguem-ne, de discrepància respecte a les polítiques que s'estan engegant i algunes decisions preses el que ateny l'aspecte en matèria de cooperació i desenvolupament.

Per què entenem que és fonamental introduir l'eix de cooperació i desenvolupament en aquesta nova agen-

da exterior internacional catalana? Primer, per la trajectòria històrica que en aquest àmbit ha mantingut la societat civil catalana a l'exterior. Això és un patrimoni del qual no podem desfer-nos ni tampoc podem renunciar-hi. Per tant, per tradició, per patrimoni assestat socialment i per valors que emanen d'aquesta societat civil nostra, que és una societat civil compromesa amb la solidaritat. Nosaltres creiem que això forma part d'un patrimoni pedagògic de país que ha estat entès de forma internacional en països en vies de desenvolupament i en països desenvolupats i en potències econòmiques d'una forma claríssima, no sols en l'expressió pacífica de l'Onze de Setembre, sinó també per totes les accions que s'han vingut desenvolupant aquests darrers anys de democràcia i de desenvolupament d'aquesta àrea en matèria de cooperació.

No se'ns escapa que hi ha hagut tensions en les polítiques que s'han impulsat en matèria de cooperació pels governs espanyols. Hi ha hagut sempre aquella tensió entre centralitzar la política de cooperació amb una clara dimensió intervencionista política i, en canvi, la voluntat i el patrimoni de les entitats que conformen la cooperació i desenvolupament a Catalunya a l'exterior, que sempre han apostat per un distanciament d'aquest intervencionisme polític i una mirada de cooperació a la formació i a l'enteniment amb els països en vies de desenvolupament que han rebut aquests programes.

Quines conseqüències ha comportat això? Molts vincles, vincles de credibilitat política amb aquests països i amb aquestes institucions. I això és una xarxa teixida que entenem que és prioritària de mantenir pel que fa al futur reconeixement de Catalunya, i també aquest principi de credibilitat internacional, que entenc que vostès, amb aquesta gran aposta..., amb aquestes línies que ha plantejat en matèria d'acció exterior, estan dotant en la mateixa conselleria.

Per tant, entenem que hi han arguments de patrimoni català consolidat, arguments de valors cívics de la societat civil, que no hi podem renunciar, que és el valor de la solidaritat i el valor d'una cooperació entesa no des d'un punt de vista assistencial, sinó des d'un punt de vista d'apoderament per a la governança democràtica. I aquí he de situar aquest argument pel que fa al plantejament que som en una societat globalitzada, i vostè ho ha plantejat claríssimament pel que fa a tot l'impuls de l'economia catalana vinculada a l'acció exterior, línia que nosaltres recolzem plenament en uns moments en què l'economia productiva pateix l'ofec de la crisi econòmica vinculada a un model macroeconòmic que s'ha orientat més prioritzant els mercats que no pas aquesta economia productiva.

Per tant, recolzem la conselleria en aquesta línia, però volem convèncer-la que hi han sinèrgies possibles entre l'àrea de cooperació i els programes que s'han vingut desenvolupant, i que ara estan molts paralitzats, i aquestes sinèrgies amb l'acció econòmica exterior.

També perquè aquesta necessitat d'establir sinèrgies polítiques és imprescindible de mantenir –és imprescindible de mantenir. I estem parlant de països que molts estan en vies de desenvolupament i de

creixement econòmic altíssim, i que han rebut durant anys fons catalans per al desenvolupament de les seves pròpies infraestructures, xarxes, formació universitària, programes de cooperació comunitària, programes d'assistència jurídica... Són programes d'una vàlua i d'un desplegament de la capacitat i de l'excel·lència catalana a l'exterior que jo penso que són un patrimoni irrenunciable.

Nosaltres els demanem –i en l'acord..., aquí no hi ha cap punt, en aquest aspecte– que revisin al màxim els condicionants econòmics, i entenem, diguem-ne, el constrenyiment pressupostari en què ens trobem; l'entenem, el vivim i el coneixem. Però li demanem que, en la mesura del possible i en aquesta línia de la llei catalana que s'impulsa, on un dels eixos serà la cooperació i el desenvolupament, puguin revisar la importància que tenen aquestes línies d'actuació no sols per a unes entitats, no és sols –que també– per a aquestes entitats que estan depenent i que han mantingut aquests programes des d'un punt de vista, doncs, de precarietat econòmica en els darrers temps i molts s'han hagut d'interrompre, sinó també per a aquesta potencialitat en l'agenda exterior de Catalunya pel que fa a la política que es pugui portar a terme en aquesta nova exigència d'agenda internacional.

Dit això –i en els dos minuts que em queden–, passaré a plantejar algunes qüestions vinculades al que s'ha plantejat des de les actuacions en la Unió Europea, i en matèria pròpiament del contingut de la llei catalana per a l'acció exterior. Nosaltres felicitem la conselleria per aquesta iniciativa. L'ofensiva que s'està vivint des del punt de vista d'invasió competencial, doncs, via legislativa i el darrer projecte d'acció exterior del Govern central demana respostes contundents. I creiem que les vies jurídiques es poden desenvolupar d'una forma solvent i incloent totes les competències exclusives que té el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, en totes aquelles competències exclusives que té atorgades per l'Estatut la Generalitat de Catalunya, aquesta llei d'acció exterior pot desplegar multitud i focalitzar multitud d'accions que poden conduir realment a instruments d'estat i a línies d'actuació de polítiques de cooperació econòmica i cultural a l'exterior d'una forma molt solvent. Per tant, és imprescindible aquesta llei, i el felicitem per aquesta iniciativa.

La segona qüestió és que la Unió Europea –i des del nostre grup estem convençuts que cal construir aquest nou europeisme– demana polítiques solvents també en les reformes democràtiques que té pendents; i polítiques solvents des del punt de vista de la interlocució política i des del punt de vista del model d'Europa que nosaltres pretenem contribuir en un futur a consolidar.

I és en aquest moment en què Catalunya ha de tenir un discurs propi d'Unió Europea, i aquest discurs propi d'Unió Europea passa per revalidar la feina que s'ha fet des de la Unió Europea en matèria de transparència, de lluita contra la corrupció, de defensa dels drets humans, de cooperació judicial, de moltíssims àmbits on la Unió Europea ha anat treballant d'una forma que està donant impuls..., lluita contra la discrimina-

ció en les accions dels estats membres. I, per tant, en aquest sentit creiem que aquesta és la línia que hem d'enfortir en el propi discurs europeu a l'exterior, però també amb la conveniència de donar-li legitimitat democràtica a les institucions.

I, per tant, en la mesura que nosaltres ens impliquem a donar un discurs europeista a la nostra proposta d'integració en la Unió Europea, i que aquesta nosaltres entenem que pot ser perfectament assolida des de la teoria de l'ampliació interna, des d'aquest concepte de drets de la ciutadania..., entenem que aquesta interlocució generarà credibilitat institucional. I no diem que no s'estigui fent; estem convençuts que els responsables del departament estan en aquesta línia, però creiem que és potencialment molt generador de possible procés d'emancipació i d'integració europea per la via interna que nosaltres també ens vinculem a aquest discurs europeista, si no li volen dir «alternatiu», més radicalment democràtic.

I, per tant, en aquesta línia nosaltres oferim la col·laboració, sobretot entenent que un dels eixos essencials per a aquesta acció exterior és el manteniment de les línies que s'havien emprès en matèria de cooperació i desenvolupament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Permeti'm que saludi en primer lloc les autoritats, les diputades i diputats, convidats i convidades que ens acompanyen avui en aquesta compareixença. I començo per dir, honorable conseller, que li volem agrair, en nom del nostre grup, la informació que ens ha facilitat, l'explicació de les prioritats del seu departament en matèria d'acció exterior i d'Unió Europea, i també vull d'entrada manifestar el nostre suport a l'acció exterior de Catalunya.

Però voldria fer, d'entrada, una distinció entre l'acció exterior de la Generalitat, l'acció exterior del nostre país, entesa com a política sorgida d'un ampli consens polític, i l'acció exterior del Govern i de la majoria parlamentària que li dona suport quan persegueix objectius que no compartim. Posaré un exemple: no tots els catalans comparteixen –compartim– el plantejament de transició nacional recollit en l'Acord per a la transició nacional i per garantir l'estabilitat parlamentària del Govern de Catalunya subscrit entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, que en el seu annex 2.7 diu el següent: «Impulsar la internacionalització del dret de decidir del poble de Catalunya i redactar un pla interdepartamental per a la transició nacional.»

Nosaltres no estem d'acord amb aquest punt concret, que, d'altra banda, ens sembla que contrasta amb la resolució recentment aprovada per aquest Parlament que deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la

Generalitat a iniciar un diàleg amb el Govern de l'Estat per tal de possibilitar la celebració d'una consulta a la ciutadania catalana per decidir sobre el seu futur.» En aquest terreny ens sembla que vostès estan començant la casa per la teulada. Potser és perquè encara no tenen aquest pla interdepartamental al qual es van comprometre amb els seus socis de govern. Però precisament en una qüestió tan transcendent com aquesta les improvisacions, les presses, les fugides endavant són especialment arriscades i els errors es paguen cars.

Des del punt de vista de l'acció exterior –que en la majoria de països és, com deia, una política sorgida d'un ampli consens–, ens convé especialment prestigiar la posició de Catalunya. I no hi ha millor prestigi internacional possible que el de comprometre's amb el diàleg, la negociació i un permanent respecte a la legalitat. Hem de seguir acreditant que som gent seriosa, que no busca falses dreceres i encara menys que no pretén desconèixer ni la legalitat ni la realitat. Per exemple, no cal que els recordi un episodi com el protagonitzat pel Govern escocès, que va intentar amagar al Parlament de Holyrood un informe demanat pel mateix Govern en què s'afirmava que la independència d'Escòcia implicaria una sortida de la Unió Europea, amb la necessitat de demanar novament l'ingrés, la consegüent negociació i la necessitat d'assolir l'acord unànim dels ara vint-i-vuit països membres. Les coses són com són i negar la realitat no és la millor forma de canviar-la.

També des d'aquest punt de vista convé no oblidar la resposta oficial de la Casa Blanca a la petició de suport al poble de Catalunya en el seu esforç de decidir el seu propi futur, que cito literalment: «Els Estats Units reconeixen la cultura única i les tradicions catalanes, però consideren que l'estatus de Catalunya és una qüestió interna espanyola i» –deien– «estem segurs que el Govern i el poble espanyol resoldran aquesta qüestió d'acord amb les seves lleis i Constitució.»

En tot cas, esperem que convindran amb nosaltres que l'acció exterior de la Generalitat ha d'estar permanentment regida pel que estableix l'article 193 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya –en el qual vostè i jo vam treballar tant–, que diu el següent, article 193.1: «La Generalitat ha d'impulsar la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos en aquest àmbit respectant la competència de l'Estat en matèria de relacions exteriors.» I article 193.2: «La Generalitat té capacitat per portar a terme accions amb projecció exterior que derivin directament de les seves competències, sia de manera directa, sia per mitjà dels òrgans de l'Administració general de l'Estat.»

En aquest sentit, compartim la inquietud expressada per vostè mateix en nom del Govern sobre el contingut de l'Avantprojecte de llei d'acció exterior elaborat pel Govern d'Espanya. Ara bé, compartint aquesta inquietud, no podem deixar d'assenyalar la necessitat de trobar sinergies que estan emparades de forma explícita per l'article 195 del nostre Estatut, que diu: «La Generalitat, per a la promoció dels interessos de Catalunya, pot subscriure acords de col·laboració en l'àmbit de les seves competències. Amb aquesta finalitat els òrgans de representació exterior de l'Estat han de prestar el suport necessari a les iniciatives de la Generalitat.»

Tots som molt conscients –i probablement vostè millor que ningú, conseller– del cost de les estructures d'estat, sobretot de les noves estructures d'estat; i més en un moment en què la duresa de la crisi aconsella prioritzar altres tipus de despeses. Per tant, racionalitzar la despesa i els instruments de l'acció exterior esdevé una prioritat absoluta que en la nostra opinió aconsella més que mai trobar elements de col·laboració amb l'Estat i prioritzar el suport a la internacionalització de l'economia i de les empreses catalanes per sobre de qualsevol altre objectiu.

Des d'aquest punt de vista també, racionalitzar potser aconsellaria que instruments com l'ICIP i l'IEMed depenguessin directament del servei d'acció exterior i Unió Europea del Govern, però això correspon a vostè probablement valorar-ho amb més coneixement que el que pot tenir el nostre grup en aquests moments.

Volem mostrar també el nostre acord amb el plantejament que ha fet de relacions amb la Unió Europea, particularment pel que fa a l'intent de capgirar les polítiques d'austeritat, que en aquests moments jo crec que no serveixen a cap país europeu, ni tan sols a Alemanya, que ha estat fins ara –i per desgràcia sembla que ho seguirà sent un temps– el seu màxim patrocinador.

Dir-li també que ens ha agradat molt la part de la seva intervenció referida a la diplomàcia pública, perquè fins ara potser ens hem centrat massa en una idea que l'acció exterior havia d'estar monopolitzada per les institucions, Govern i Parlament, i massa sovint la societat civil s'ha vist marginada d'aquest esforç comú. Des d'aquest punt de vista, aprofito per recordar que el passat mes de desembre es va subscriure per part de moltes entitats i federacions d'entitats un manifest que deia «Per una acció exterior de Catalunya participativa i compromesa», on aquestes entitats demanaven poder participar activament en l'agenda i els continguts de l'acció exterior del Govern de la Generalitat de Catalunya, i que l'acció exterior de Catalunya tingui en compte els processos de diplomàcia pública que s'han generat des de tots els àmbits de la societat civil durant els darrers anys i reconegui aquest patrimoni. Són demandes que fins ara no han rebut una resposta prou satisfactòria, però el plantejament precisament que vostè ens ha fet en aquesta compareixença pot proporcionar aquest marc en el qual donem satisfacció a aquest plantejament legítim, oportú i probablement molt –molt– intel·ligent com a país d'aquestes entitats.

També és preocupant la dràstica reducció del pressupost de cooperació. Tots som conscients de les dificultats de la nostra economia, del nostre país, de les seves finances; i, per tant, tampoc li volem fer exigències que no es puguin complir. Però sí que volem recordar que encara no s'han pogut pagar quantitats compromeses amb moltes ONG corresponents als anys 2010 i 2011, mentre que l'any 2012, a aquests efectes, pràcticament podríem dir que no ha existit. Des d'aquest punt de vista, i ens consta que el director general –i vostè mateix ho ha dit–..., són conscients de les dificultats que moltes d'aquestes entitats estan patint a causa del no-pagament de quantitats que s'havien compromès i que això està malmetent la possibilitat de la continuïtat de moltes accions que són precisa-

ment les que més han prestigiat Catalunya en els darrers anys a molts països del món.

Conseller, per acabar, li reitero la nostra disposició a donar suport a l'acció exterior de la Generalitat sempre que s'ajusti als criteris que de forma breu hem intentat assenyalar, i també, en aquest sentit, acollim amb interès la seva voluntat expressada de legislar sobre aquesta matèria, lògicament en el marc estatutari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Pel Partit Popular, té la paraula el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, senyor president. Jo també voldria començar saludant el senyor conseller, tots els membres de la conselleria que avui ens acompanyen i els convidats a aquesta Comissió d'Acció Exterior.

Vostè ha fet, senyor conseller, una intervenció molt estructurada, l'ha classificat en set punts. Jo ja li avanço que estic d'acord amb molts dels punts que vostè avui ens ha explicat. Però també li he de dir que estic en desacord amb una part substancial de la seva intervenció.

Començaré amb alguns acords, per exemple, en el primer punt, quan parlava de la missió de l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, doncs, deia que s'havia de fer una acció exterior al servei de les necessitats interiors de Catalunya, i això ho comparteixo, no? I ara la principal necessitat que té Catalunya és vèncer la crisi econòmica i tornar a crear llocs d'ocupació. I, per tant, alguns dels eixos que ha explicat ens semblen interessants, no?: ajudar a la internacionalització de les empreses catalanes, ajudar a atreure inversions a Catalunya, fer una acció en països emergents, com vostè ha esmentat, etcètera. M'ha semblat molt interessant.

També ha parlat en aquest punt de Catalunya, d'explicar al món, doncs, que en aquest debat entre austeritat i creixement Catalunya aposta pel segon concepte, pel creixement. Sí, però jo aquí el que li diria..., home, és un debat una mica fals, aquest austeritat-creixement. El que fa falta és austeritat i creixement, perquè el contrari d'austeritat –i més quan parlem d'acció exterior– no és creixement, és malbaratament. Per tant, el que s'ha de fer és acabar amb el malbaratament i utilitzar recursos per fer polítiques de creixement, i en això ens trobarà al seu costat. Però no al costat del president Mas quan va, per exemple, a Amsterdam a la reunió de liberals i els explica que necessita apujar l'objectiu de déficit públic a Catalunya per a crear més estructures d'estat; per cert, estructures d'estat moltes d'elles, doncs, duplicades i que no tindrien gaire sentit.

Ha parlat de crear confiança, en aquest primer punt de la seva intervenció, envers Catalunya, i això és important. És important transmetre la imatge que Catalunya, la Generalitat de Catalunya vol estabilitat política i jurídica, això és important per atreure inversions. Vostè sap que el capital fuig de la inestabilitat,

i, per tant, és important això, crear confiança envers Catalunya. Però, clar, això també és contradictori amb alguns discursos que s'han fet, que ha fet a vegades vostè en rodes de premsa, que ha fet, per exemple, el senyor Mas, que diu que l'acció exterior de la Generalitat s'ha de posar al servei de la internacionalització d'un conflicte.

Això no crea estabilitat, això no crea confiança, això és contradictori, no?, amb la confiança que planteja al món, doncs, uns drets de secessió, que jo crec que no pot trobar molts aliats dintre de la Unió Europea –no ho sé, potser ens explicarà vostè quins aliats troben–, més enllà d'alguns grups euroescèptics, perquè, com bé ha dit el senyor Iceta, doncs, sortir d'Espanya vol dir sortir de la Unió Europea i només a alguns euroescèptics els pot interessar aquest tipus de discurs. I com bé li va explicar una periodista sueca al viatge que va fer el senyor Mas a Brussel·les, doncs, dir que sortir d'Espanya comporta automàticament entrar dintre de la Unió Europea com un estat és un plantejament intel·lectualment deshonest.

El segon punt parlava de l'estructura, de les seixanta-cinc oficines de la Generalitat a l'exterior, de les delegacions, de fer més amb menys. Jo amb això, doncs, hi estic d'acord, i l'ànimo que així sigui, no? A fer més amb menys, són extrems que, bé, ens toca fer en aquests temps. Però, miri, recentment alguns eurodiputats nacionalistes, i del PSC també, han preguntat a la Comissió Europea sobre l'oferiment del ministre d'Afers Exteriors, García-Margallo, a les comunitats autònomes perquè aquestes puguin instal·lar, si volen, els seus treballadors, els seus funcionaris a l'exterior dintre de les infraestructures de l'Estat a l'exterior, no?, d'ambaixades, de consolats, o de les oficines de l'Icex per així, doncs, estalviar despeses.

Evidentment, davant d'aquestes preguntes, el president de la Comissió Europea, el senyor José Manuel Durão Barroso, doncs, ha dit que, bé, l'acció exterior és una qüestió dels estats membres i, literalment, «també en allò que fa referència a l'autonomia local i regional», no?

Quina seria la postura del Govern espanyol respecte a aquesta acció exterior de les comunitats autònomes i que, evidentment, compartim des del Partit Popular de Catalunya? Doncs, igual que deia també el diputat Iceta, ho compartim, tenim una actitud respectuosa cap a l'acció exterior de les comunitats autònomes, i l'ànim... Ara, tots sabem que una cosa és la política exterior –o tots no, perquè en alguna intervenció d'abans no ho semblava–, que és competència exclusiva de l'Estat, com així diu l'article 149 de la Constitució espanyola, i una altra cosa és l'acció exterior que fan multitud d'organismes públics, no només la Generalitat, també la Diputació de Barcelona, com vostè deia, també l'Ajuntament de Barcelona, el Síndic de Greuges, no? El Síndic de Greuges català, per exemple, que fa molta acció exterior i molts viatges.

Però no només tenim una actitud, diguem-ne, des del Partit Popular de Catalunya de recolzament passiu, no?, de respecte, sinó també proposem dialogar. Volem que Catalunya dialogui amb el Govern de l'Estat,

perquè aquest s'ha ofert a ajudar, a col·laborar amb les comunitats autònomes perquè aquestes puguin desenvolupar una acció exterior, doncs, més eficaç i més..., sobretot més eficient. Així com el Govern espanyol ha decidit fer una acció exterior també més eficaç i més eficient a l'integrar molts treballadors a les delegacions de la Unió Europea a l'exterior, també li demanem nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, a la Generalitat que faci el mateix i que porti molts dels seus treballadors a les infraestructures de l'Estat per fer una acció exterior més eficient.

Per tant, col·laboració, mà estesa. I, home, un exemple evident, per no parlar només de principis, d'aquesta col·laboració que es podria fer és amb la delegació a Nova York, per exemple, no? És una delegació que..., vostè em corregirà, però aquí podríem estalviar gairebé només pel lloguer uns 500.000 euros a l'any, no?, d'un lloguer al Rockefeller Center; aquí perfectament podríem traslladar els treballadors a les infraestructures de l'Estat. I ho dic perquè ahir mateix a la Comissió d'Ensenyament, per exemple, el portaveu de Convergència i Unió ens deia que no es podien fer unes escoles a Rubí o a Santa Perpètua de Mogoda perquè hi havia un ofec econòmic, no hi havien diners a la caixa, etcètera. Dic, home, escoltin, governar és prioritzar, i hi han prioritats. I jo crec que aquests diners seria, doncs, més interessant invertir-los en ensenyament a Catalunya que no pas en uns lloguers –aquest de 500.000 a Nova York, 400.000 a París, o altres, anem sumant–, que es podrien estalviar i podrien fer la mateixa acció exterior –bona o dolenta, la que vostès vulguin–, però més barata.

De fet, moltes comunitats autònomes han acceptat aquest oferiment, i no han perdut un pèl de la seva identitat, si és això el que els preocupa. Galícia, Navarra o la Comunitat Valenciana han portat els seus treballadors, per exemple, a Brussel·les a la Representació Permanent d'Espanya davant la Unió Europea.

Si és que en una època com l'actual, quan els ciutadans demanen que no hi hagi malbaratament dels diners públics, no és gaire estètic dir, com va dir vostè també fa uns dies en una roda de premsa, que «farem més acció exterior que mai»; això vol dir que es viatjarà més que mai, que es gastarà més que mai, fins i tot s'obriran més oficines o delegacions que mai. Això ho ha d'explicar molt bé als catalans, ha d'explicar per què volen fer una acció exterior més cara que mai, perquè jo trobo que no té sentit que es faci una acció exterior de vaques grasses en una època en què molts catalans les estan passant molt magres. Han d'explicar molt bé per què tota la reestructuració o reorientació de l'acció exterior de la Generalitat en els últims temps s'ha limitat només a la recol·locació, a portar una persona que treballava a la delegació a Buenos Aires a l'oficina comercial d'aquesta mateixa ciutat.

Moltes d'aquestes coses ja van sortir a la interpellació de la setmana passada, no voldria fer ara un *déjà-vu* de tot això. També li demanaria que a la rèplica no ens fes com ens va fer la setmana passada, no?, que quan li parlem del malbaratament o quan li parlem de poder estalviar costos a l'acció exterior de la Generalitat, doncs, vostè utilitzés aquell argument que utilitzava

sempre Esquerra Republicana de comparar les delegacions amb les ambaixades i dir: «No, escolti, que...», i parlar-nos de la política exterior espanyola per dir-nos que l'acció exterior de la Generalitat és la xocolata del lloro. Perquè no és la xocolata del lloro, o és que aquesta Generalitat té moltes granges, o té una granja de lloros que mengen molta de xocolata, perquè no només són les delegacions, ja dic, en edificis, amb oficines al Rockefeller Center, o amb oficines que costen 400.000 euros l'any a París, sinó que són molts consells comarcals, són moltes subvencions a escoles privades a França, són hipoteques de luxe que es paguen a València, etcètera.

Altres punts..., aquests eren punts de desacord. Algun punt d'acord amb les exportacions de Catalunya, compartim que la Unió Europea ha de ser una prioritat. Sí que he trobat una mica que el seu discurs era força estatalista. És a dir, escolti, les exportacions a l'exterior de les empreses catalanes en gran mesura són...

El president

Vagi acabant, senyor diputat, si us plau.

Juan Milián Querol

Bé, ho deixem aquí. Continuaré a la rèplica després, si tenim cinc minuts.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. Estic sent relativament generós amb el temps, però demano que se ceneixin al màxim possible als deu minuts que tenen per torn. Ara seria el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, president. Saludar el conseller també i saludar molt especialment, doncs, la gent de FCONGD que ens acompanya, i amb ells també saludar totes les persones que han perdut la feina aquests darrers temps a l'Agència Catalana de Cooperació; saludar també aquelles persones que han ajudat a construir una política de cooperació a Catalunya, i molt especialment els treballadors..., aquests treballadors de l'agència catalana acomiadats. Una gent acomiadada que, per cert, en alguns casos ha estat readmesa, i gent que ha guanyat un judici en contra de l'Agència Catalana de Cooperació per acomiadament improcedent. Doncs, aquesta seria la primera pregunta: de què ens ha servit –de què ens ha servit– acomiadar concretament quatre dones embarassades que han acabat sent readmeses un altre cop?

A mi em preocupa aquesta unificació entre acció exterior i Unió Europea i cooperació. No sabem exactament si això és una clara intenció del Govern de reduir a la mínima expressió –si és que encara es pot reduir més– la política de cooperació, i de confondre in-

ternacionalització de l'economia amb solidaritat amb els altres pobles, cosa que són dos conceptes totalment diferents. Ens agradaria saber també en què consisteix aquesta internacionalització de l'economia catalana. Consistirà en una internacionalització d'una economia responsable, una economia social, o continuarà essent la mateixa economia capitalista liberal que ajuda a empobrir més els països en vies de desenvolupament? Perquè és possible que el que guanyem per un costat potser ho acabem perdent per un altre. Per tant, ens agradaria saber de quina economia, de quina internacionalització estem parlant, senyor conseller.

És clar que tenim visions de l'acció exterior molt diferents, pràcticament oposades en algun sentit, fins i tot. Nosaltres creiem que l'acció exterior ha de ser participativa, ha de ser transversal, i sobretot ha de tenir una clara vocació solidària. A nosaltres també ens preocupa el prestigi, òbviament, i la imatge que té la comunitat internacional de Catalunya. Però nosaltres creiem que una manera de recuperar aquest prestigi, precisament, pot venir donada per la llei de transparència. Aquesta imatge de corrupció a Catalunya que tenim en aquests moments, precisament, no és la imatge que segurament volem donar. I, per tant, caldria començar a fer net precisament amb una llei de transparència contundent que penalitzi d'una vegada per totes la corrupció a Catalunya.

La imatge de Catalunya també es neteja d'altres maneres, en perspectiva a la Unió Europea. Precisament també es neteja, per exemple, no donant permisos per a excavacions o per a pedreres a aquells espais que estan protegits per Xarxa Natura 2000. Espais que estan protegits per la Unió Europea com el de la pedrera d'Algerri, precisament, i en el qual vostès precisament donen suport a aquest tipus d'extraccions que no estan permeses. O donant permisos d'investigació també per a l'extracció d'hidrocarburs a Riudaura, quan la Unió Europea precisament també, doncs, posa en dubte les causes i les conseqüències d'aquest tipus d'extraccions i d'aquest tipus de tècniques.

Donar bona imatge també segurament seria no sobrepassar els límits de contaminació o de despesa energètica que ens dictamina la Unió Europea. Quina impressió creuen que s'emporten la resta de països quan veuen que això de veritat en matèria de medi ambient és can seixanta? Es pensen que als màxims responsables de la Unió Europea també els entabanaran quan diguin que això és culpa de Madrid? Perquè saben perfectament, aquests senyors i senyores de la Unió Europea, aquests màxims dirigents, que moltes d'aquestes decisions depenen únicament i exclusivament de la Generalitat.

En matèria d'acció exterior també, quin grau de participació està previst per elaborar aquesta llei d'acció exterior? Vostè sap que s'ha creat una plataforma d'entitats catalanes que treballen a l'exterior, entitats que són de cooperació i d'altres sectors, i que s'han posat com a objectiu poder participar activament en l'agenda i els continguts de l'acció exterior del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta plataforma està disposada i predisposada a col·laborar amb el Govern

en matèria d'acció exterior. Pensa tenir-la en compte el Govern de la Generalitat, en aquest sentit?

En matèria de cooperació és obvi que hem fet una regressió a l'any 2000. L'agència catalana ha patit una reducció del 61,17 per cent: 39,3 milions menys. Realment ha sigut l'ase dels cops de tots els departaments de la Generalitat; un 61 per cent de retallades realment és molt. No ens creiem que aquest 61 per cent no sigui ideològic i sigui per necessitat; no ens ho creiem. Ja no és que ens allunyem del 0,7 com a objectiu, diguéssim, per tenir aquest pressupost. Nosaltres també fem autocrítica: el Govern del tripartit s'hi va intentar apropar i tampoc ho va aconseguir. Però és que ni tan sols estem complint els plans que ha aprovat aquest Parlament. No estem complint amb el sector, no estem complint ni amb els socis dels projectes, que han quedat penjats.

De fet, el que ha passat és que s'han carregat pràcticament la política de cooperació. És obvi que cada cop tenim menys recursos per continuar amb aquesta política de cooperació, i ja no ens creiem que sigui per una qüestió de necessitat, per una qüestió de manca de recursos, quan les retallades han sigut tan dràstiques, sinó que estem convençuts que també és una qüestió ideològica.

És aquella falsa premissa de pensar que en època de crisi primer han de ser els de casa. Nosaltres pensem que, òbviament, és una política equivocada, i que a més aquest deute amb l'Agència Catalana de Cooperació, doncs, no sabem exactament quin calendari té. Ja no li ho pregunto, li faig un prec: si us plau, digui'ns el calendari en què es complirà el pagament d'aquest deute, i si inclouran o no les justificacions econòmiques de les accions realitzades durant el 2011-2012, de les despeses bancàries, també ocasionades precisament per la demora del pagament de les subvencions atorgades.

Tenim moltes preguntes. Una altra pregunta. Sabem que el director general de Cooperació ha viatjat a Guinea Conakry, país on l'Agència Catalana de Cooperació, precisament, no hi té cap projecte, i només unes poques ONG catalanes hi treballen. Com és que en un moment especialment delicat com aquest s'impulsen aquest tipus de viatges? Amb quin objectiu es fan?

A nivell de territori, l'únic cordó umbilical que li resta també a Lleida o a Girona són les coordinadores d'ONG. Precisament a la coordinadora de Girona se li deu un 40 per cent, i a la coordinadora d'ONG de Lleida se li deu tot l'import. No han vist ni un sol cèntim dels 119.000 euros. Això ha comportat òbviament que el 75 per cent de la plantilla sigui acomiadada. Què pensem fer amb aquestes dues coordinadores, que són l'únic cordó umbilical que té el territori amb la cooperació catalana?

I quins retards hi ha en els pagaments de la cooperació directa, pel que fa a la Generalitat? Per exemple, el mes d'octubre es fa firmar un conveni amb la Direcció Provincial de Salut Inhambane de Moçambic, publicat el 13 del II del 2013, que establia que s'havia de pagar l'import de la subvenció durant el 2012. Aquests tipus de pagament s'han fet, tot i no fer el de les entitats?

I, finalment, m'ha sobtat que hagi inclòs les actuacions dels Mossos d'Esquadra o les formacions dels Mossos d'Esquadra en matèria de cooperació internacional. M'agradaria saber exactament en què es basen aquestes actuacions, si ho saben les ONG que això s'està duent a terme, i qui ha finançat les despeses d'aquestes actuacions.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup de Ciutadans, té la paraula el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muchas gracias, presidente. Honorable *conseller*, diputadas y diputados, miembros de la comisión y demás personas asistentes a la comparecencia. Señor Homs, yo empezaré refiriéndome a la parte de su intervención con la que usted ha finalizado con relación a la propuesta de creación de estructuras de estado para la diplomacia o las relaciones exteriores de Cataluña. Yo supongo, bueno, estoy seguro de que usted sabe perfectamente —y se lo ha recordado el señor Iceta—..., que como ponente que fue usted del Estatuto sabe lo que dice el artículo 193, que ya se lo han leído, y no lo voy a repetir. Solo repetiré lo que remarco, y es que la política exterior de Cataluña siempre ha de respetar la competencia del Estado en materia de relaciones exteriores.

Yo, como usted no fue ponente de la Constitución y, aunque sé que sabe lo que dice, sospecho que no lo va a tener muy en cuenta, me permito recordarle que las relaciones internacionales son competencia exclusiva del Estado, salvo en lo expresamente reconocido y dispuesto en el Estatuto. Este esquema normativo, que me he tomado el atrevimiento de recordarle, sabe también que ha sido complementado con jurisprudencia constitucional que también considera que una comunidad autónoma como lo es Cataluña puede en efecto y sin duda llevar a cabo fuera de las fronteras del Estado al que pertenece cualquier actividad sobre materias de su competencia, siempre y cuando no pretenda deducir de ello un estatuto jurídico internacional, que es lo que sin duda pretenden ustedes, muy clara y expresamente, cuando hablan de diplomacia y de la creación de estructuras de estado para la acción exterior.

En efecto, el otro día en el Pleno del Parlament, en la respuesta a una moción que presentó otro diputado, ya declaró que pretenden, bueno, permítame la expresión, que también la ha utilizado creo que el señor Mas, pues, internacionalizar el conflicto. Literalmente lo que dijo usted en el Pleno, y curiosamente aquí también, en esta comisión, es «explicar la causa catalana y explicar qué piensa y qué anhela Cataluña». Lo dije en el Pleno y lo dije aquí, no sé si forma parte de algún argumentario, pero, bueno, fueron frases calçadas.

Yo, sinceramente, no puedo esperar de usted, como le digo, por sus intervenciones, ¿no?, que se atenga a las competencias que son propias de la Generalitat, al menos yo creo que no lo ha hecho. Entonces, yo lo único que le puedo pedir en nombre de mi grupo es que,

cuando explique fuera de Cataluña ese pensamiento y anhelo al que se refiere usted, no lo haga como otras veces se ha pretendido explicarlo, ¿no?, que es como un pensamiento único, monolítico y a nuestro juicio creemos que bastante excluyente y propio de quienes, como creemos..., en su caso, su formación, Convergència, ha perdido totalmente la centralidad y está instalada en la radicalidad, en posiciones extremas que parece que no llevan a ninguna parte más que a países como Kosovo y a las consecuencias también que ello les ha comportado a su formación desde el punto de vista electoral.

Yo espero, como digo, que tenga en cuenta a estas personas, que como mínimo son cientos de miles de ciudadanos, que son también catalanes y que no quieren saber nada de sus intenciones de separación y de sus anhelos de levantar fronteras con el resto de los ciudadanos españoles, entre los que se encuentran, pues, sus padres, sus hijos, sus hermanos, amigos y muchas veces gran parte de sus raíces. Yo después volveré a referirme a este aspecto, digamos, separatista en el que ustedes quieren centrar su atención exterior y que yo creo que nos lleva, más que a una mejora de las condiciones interiores de Cataluña, a un riesgo de balcanización, ¿no?

Bueno, en cuanto a la economía. Yo, con el mayor respeto en lo personal y en lo profesional, fijándome en los perfiles políticos que han elegido ustedes para dirigir la acción exterior de la Generalitat, pues, hombre, se puede comprobar, al menos a nuestro juicio, que la misma en absoluto parece estar orientada a la internacionalización de la economía catalana, ¿no? El señor Roger Albinyana, del que como digo tengo el mayor respeto en lo personal y lo profesional, bueno, la propia Generalitat destaca como uno de sus mayores méritos que entre el 2008 y el 2010 fue director de la Fundación Círculo de Estudios Soberanistas, que, según la propia información de esta fundación, tiene por objetivo fomentar el análisis de los costes y de las oportunidades perdidas para Cataluña a causa de su pertenencia a España. Entonces, parece que esto está orientado a algo un poco diferente de lo que nos indicaba hoy aquí el *conseller*.

Después está el secretario de esta extraña entidad instrumental creada recientemente, Diplocat, el señor Albert Royo, también declarado independentista, lo cual no tiene nada de malo pero indica una..., ¿eh?, que últimamente se ha venido dedicando a intentar identificar a los supuestos agentes del CNI en el extranjero, según las informaciones que han aparecido en prensa—esto no me lo he inventado yo, ¿no?

Y por último usted mismo, señor Homs, que también creo que aspira a la independencia y que formó parte de un gobierno que realmente de lo que puede presumir en dos años de gobierno, pues, es de unos datos que son, si le leo solo algunos: 850.000 parados, la comunidad que más empleo ha destruido, la comunidad donde ha subido la deuda cada mes 500 millones de euros de media, donde la cámara de comercio nos informa que de las 600.000 empresas catalanas el 96 basa sus ventas solo en el mercado español—por lo tan-

to, no parece muy orientada al interior su actividad— y donde han desaparecido 16.000 pymes.

Bien, pues usted, que lo que quiere—y lo ha declarado— es separar a Cataluña de España, lo cual implica—ya se ha dicho— separarla de la Unión Europea, no parece que vaya a ayudar, en nuestra opinión, a la internacionalización de la economía y de las empresas catalanas, porque eso desde luego lo que hace, a nuestro juicio, es ahuyentar la inversión. La mejora que pueda existir en este sentido creo que deberíamos atribuirlo no a un gobierno cuya obsesión es esta la que digo, sino a los propios empresarios, a las organizaciones empresariales, a las cámaras de comercio—que usted creo que no ha mencionado— y a los trabajadores, que han tenido que hacer todos ellos enormes sacrificios para superar el entorno de crisis en el que nos encontramos y que ustedes creo que vienen a empeorar con sus intenciones.

Yo le pido por ello que en el ámbito de la acción exterior se limite a esas competencias que tiene la Generalitat reconocidas en el Estatuto, entre las que no está la discusión sobre la soberanía del Estado español, y algunas las ha nombrado usted. En esas puede contar con nuestro apoyo, y se lo digo sinceramente; singularmente, la cooperación al desarrollo y la colaboración con los agentes económicos catalanes para la mejora de la situación económica interna.

Le recuerdo, también en este sentido, que en el año 2011 el que fuera entonces presidente de la patronal catalana Foment del Treball pidió que las delegaciones de la Generalitat—a las que usted ha hecho referencia— se centraran en el apoyo empresarial y no en la actividad política; y ustedes parece que pretenden justamente lo contrario. Nosotros entendemos que pretenden lo contrario.

Le pedimos, por ello, que en el ámbito de esa internacionalización colaboren intensamente y cooperen con las cámaras de comercio, que son las que realmente están, en este sentido, llevando a cabo una verdadera acción de proyección de los intereses económicos de Cataluña y de sus empresarios y profesionales y no les asuste dedicando recursos de acción exterior a preguntar a asesores sobre el proceso de independencia kosovar, como se ha hecho, que parece que ustedes tienen como modelo a seguir, por las informaciones que últimamente aparecen; esto no me lo invento yo, no me lo estoy inventando, ¿no?

Después, en cuanto a los recursos destinados y a las funciones de la acción exterior, yo vuelvo a repetir, como he hecho en varias comparencias ya de otros consejeros, que es una pena que no podamos valorar nada, porque—me queda un minuto, presidente; vale, intentaré ser breve— no se ha presentado un proyecto de presupuestos y esto nos impide valorar qué es lo que podemos hacer y cuánto dinero tenemos para hacerlo, ¿no?

En cualquier caso me remito a lo que han dicho algunos diputados sobre los costes de las sedes y el ofrecimiento que se ha hecho por parte del Estado para llevarlos a cabo.

En cuanto a la Unión Europea, sí que me gustaría..., se ha hecho referencia aquí a un informe, por parte del señor Iceta, de la salida..., de una hipotética Cataluña independiente; bueno, no es un informe, es una respuesta de la Comisión Europea, que me voy a permitir leerla en el minuto que me queda, y es..., dice: «Cuando una parte de un territorio de un estado miembro deja de formar parte de ese estado, por ejemplo, porque se convierte en un estado independiente, los tratados dejarán de aplicarse a este estado. En otras palabras, una nueva región independiente, por el hecho de su independencia, se convertirá en un tercer estado en relación con la Unión, y desde el día de su independencia los tratados ya no serán de aplicación a su territorio.» Esto lo dice la Comisión Europea.

Entonces a mí –para acabar ya, presidente– me gustaría hacerle una pregunta, que es: en el ámbito de la acción exterior y visto el informe del Instituto de Estudios Autonómicos, ¿estarían dispuestos ustedes, en un marco internacional y en vista de las informaciones que se han conocido sobre las consultas que se han hecho a un asesor del proceso de independencia kosovar, a promover una declaración unilateral de independencia en esos términos?

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, a tots i a totes. Bé, esperàvem una compareixença un pèl més estratègica i menys descriptiva dels instruments existents per a l'acció exterior. Esperàvem una lectura també, a banda de la descripció dels instruments, de la seva validació, o continuïtat o no..., esperàvem també que es fes una certa lectura del context internacional i a partir d'aquesta lectura quina seria una mica l'estratègia dins de les línies generals que sempre ha mantingut la Generalitat, cap a on variaria i quins serien els fronts, diguéssim, prioritaris. I hem trobat, doncs, a faltar aquesta mínima valoració, que entenem que és el que ha d'orientar tots els pocs instruments però existents instruments d'afers o d'acció exterior de la Generalitat.

Hem trobat a faltar una petita lectura del context, de valoració de la situació al sud d'Europa, en la qual estem immersos indefectiblement, dels canvis produïts en territoris molt propers, tant econòmicament com territorialment, com la riba sud de la Mediterrània. Hem trobat a faltar una valoració o una lectura justament de context o de relacions o d'estat de la qüestió amb el nord d'Europa, amb Alemanya en concret, si hi ha relacions, si no hi ha relacions, si hi ha alguns..., quina lectura es fa del que està passant. Entenem que acció exterior és això, eh? –és això.

Per contra, el que ens hem trobat és una descripció d'instruments i el que ens hem trobat bàsicament i el que entenem que en aquesta descripció es fa evident, almenys al nostre entendre, és que bàsicament del que

es parla és de l'acció exterior de la Cambra de Comerç de Catalunya. Bàsicament ha fet una descripció de tota una sèrie d'instruments i una orientació estratègica que van bàsicament enfocats a la internacionalització de l'economia, totalment necessària, però gairebé exclusivament, i a acompanyar amb diners públics i amb suport públic les empreses perquè vagin a vendre i a comprar a l'exterior. I és correcte, no és incorrecte, el que passa, que trobem que com a ambició d'acció exterior per a un país com el nostre es queda absolutament curt.

Si un va pel món a vendre's únicament i exclusivament i la imatge i la marca que porta és la de vendre's, la de venedor, a un el compren, però no el reconeixen, li compren i el compren, però ja està, és una mercaderia a vendre i a comprar, però després no comporta que el reconeguin. Un ha d'implicar-se, ha de comprometre's, ha de treballar a nivell internacional, ha d'estar pendent dels contextos, interactuar-hi i sempre a favor dels valors positius, dels valors de la solidaritat, de la pau, del progrés, implicar-s'hi perquè en algun moment el reconeguin a nivell internacional.

Ha parlat vostè de donar a conèixer l'esforç, en aquest cas, s'ho fan una mica..., és una retòrica que utilitzen sempre, l'esforç del Govern, no?, en aquests, diguéssim, plans d'austeritat i l'esforç del Govern i, per tant, la seriositat d'aquest Govern a donar a conèixer a nivell internacional... Bé, l'esforç, d'entrada, el martiri el fa la població; el Govern bàsicament el que fa són retallades, però també el que és indispensable –que ho ha apuntat al final, però a nosaltres ens sembla que hauria de ser l'eix central–, el que s'ha de donar a conèixer a nivell internacional és l'opinió i la voluntat del poble català, de la societat catalana, que és diversa. Però, en tot cas, hauria de ser aquest el capteniment principal de l'acció exterior i més en un procés en el qual al que aspira sobretot és que hi hagi reconeixement polític internacional d'una societat democràtica com la nostra.

Ens ha faltat, en la línia de no concretar gaire, quina estratègia i quins objectius hi ha en tot plegat, més enllà dels de sempre, diguéssim, no?, la internacionalització de l'economia, l'acompanyament de l'empresa catalana, etcètera. Aquests són, diguéssim, els de sempre, els que sempre ha tingut la Generalitat. Més enllà, alguns de concrets, ha parlat de les delegacions a l'exterior, que ens van semblar en el seu moment una iniciativa correcta, ens semblen una iniciativa correcta, però quina missió en concret tenen? Ha dit que els ha proposat un augment de productivitat i els ha donat..., «se'ls ha detallat» –ha dit textualment– «les funcions que han de tirar endavant», però quines són aquestes?

Després, l'ampliació de les àrees geogràfiques que ha anomenat a nosaltres ens han semblat una mica, diguéssim, gratuïtes, eh?, Anglaterra i Irlanda, Alemanya, Àustria. Però hi ha algun enfocament estratègic en tot plegat, o simplement s'ha ampliat per justificar que abraçaran més territori? Però, en qualsevol cas, amb quin objectiu, quina és la missió concreta, quines són les labors concretes que tenen assignades i, per tant, quin rendiment de comptes han de donar a la societat catalana de la feina feta?

Ha parlat de l'oficialitat del català, ja sap que tindrà sempre el suport també de l'esquerra independentista a demanar l'oficialitat del català, que ens sembla a hores d'ara una vergonya absolutament i una mancança democràtica com un piano, per dir-ho d'alguna manera, a la Unió Europea que no es reconegui l'oficialitat del català. Però quin és l'estat de la qüestió? Quines accions preveuen fer per exigir-la? Hi ha converses al respecte? Hi ha acords amb alguns països perquè ens ajudin a reclamar l'oficialitat? Vull dir, esmentar, descriure que hi ha aquesta voluntat està bé, però ens hauria agradat sentir quin pensament tenen d'actuació.

Sabem que hi ha una limitació evident en l'acció exterior de la Generalitat, eh?, una limitació, doncs, pel fet de no ser un país lliure i ser un país ocupat, una autonomia, pel fet de tenir unes limitacions pressupostàries evidents i que no ens permeten ni disposar de les eines d'un estat independent ni disposar del pressupost que caldria per fer una acció exterior que pogués incloure, diguéssim, totes les necessitats del poble català. Però, en tot cas, sí que hi ha una qüestió de voluntat, sempre.

Nosaltres entenem –i aquí no ens enganyarem– que no hi ha hagut una reducció pressupostària de cooperació, hi ha hagut una liquidació absoluta de la cooperació al desenvolupament. La restricció pressupostària l'ha acompanyat, però la forma que han tingut de gestionar la cooperació catalana ha estat per liquidar-la, han decidit liquidar-la i, en tot cas, refundar-la quan les coses vagin millor. Però han liquidat tot el treball fet i han liquidat l'Agència Catalana de Cooperació, i ara mateix no hi ha cooperació catalana. Vull dir, hi han una sèrie de treballadors que ocupen una agència catalana de cooperació, però no hi ha ni pressupost ni ganes de fer cooperació ni política de cooperació. Aquesta és la realitat, i no ens enganyarem: han liquidat la cooperació catalana.

I és una llàstima, perquè dins d'aquestes limitacions que té la Generalitat per fer acció exterior, com que no és un estat, en té pocs, de mecanismes per fer acció exterior, però un d'ells era la cooperació i l'altre, la diplomàcia pública. Ho és i ha enumerat una sèrie d'organismes i institucions que efectivament són referents en relacions internacionals al nostre país i estan fent molt per fer créixer el coneixement, la implicació en les relacions internacionals a la nostra societat i, llavors, de cara a l'exterior. Però n'hi havia d'altres que eren estratègiques per a nosaltres que també, a causa d'una política molt mal orientada de liquidació, han estat, efectivament, liquidades i eren clau en àmbits com la UNESCO o en àmbits com l'ONU per mantenir presència catalana i acció diplomàtica de la diplomàcia pública catalana a l'exterior. I han estat liquidades. Per tant, passos enrere com a crancs.

Però sí que l'hem de felicitar, al Govern anterior en tot cas, per una política que sí que entenem que ha estat ben pensada i que ha tingut èxit, que és el que vostè ha anomenat no sé si programa o..., com Eugeni Xammar d'opinió pública, o sigui d'incidència a l'opinió pública internacional. Ha estat correcte, ha estat segurament l'aportació neta més clara de l'anterior Govern

a l'acció exterior de la Generalitat. I en aquest sentit, cal, doncs, felicitar-los per aquesta iniciativa.

Hem trobat a faltar també referències..., ha parlat de les comunitats a l'exterior, resulta que som un país d'emigrants i tenim –en desconeixem la xifra exacta– més o menys, pel que hem sentit, diguéssim, o pels càlculs, 150.000 joves i no tan joves que han estat expulsats, han estat fets fora d'aquest país i que ara mateix viuen a l'exterior i que són, a més a més, bé, diguéssim, un potencial enorme de presència catalana a l'exterior.

Estarem molt pendents del Diplocat, que és on entenem que es focalitza la major part de l'estratègia que no ens ha descrit, però que, en tot cas, ens ha explicat que hi ha l'instrument per dur-la a terme, que és aquest Diplocat. Estarem, doncs, molt pendents que algun dia ens expliquin aquí, al Parlament, els propòsits estratègics, els instruments que utilitzarà i quin és el full de ruta d'aquest nou organisme o institució.

I res més, moltes gràcies per la seva intervenció.

El president

Gràcies, diputat. Per últim, en aquest torn, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, president. Primerament, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem donar la benvinguda a l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Francesc Homs; al secretari d'Afers Exteriors, el senyor Roger Albinyana, i al secretari general de la Presidència, el senyor Jordi Vilajoana, i a tots els membres de la conselleria que l'acompanyen.

Des del nostre grup agraïm la claredat de l'exposició sobre les actuacions que té planificades l'acció exterior en la present legislatura. Creiem, tal com vostè apuntava, que l'acció exterior ara més que mai ha de ser un instrument del Govern que ha d'estar al servei de les necessitats del país i ha de servir per defensar els interessos dels seus ciutadans. Així doncs, ens ha agradat sentir l'explicació que ens ha ofert sobre els grans objectius que componen la missió i els reptes de l'acció exterior de la present legislatura: donar suport a la internacionalització de l'economia catalana i, alhora, seguir desplegant una diplomàcia econòmica de primer nivell. I també recolzem les accions d'aquest Govern encaminades a donar a conèixer a Europa i a la resta del món el nostre país i la realitat en la qual ens trobem immersos a nivell econòmic, tant a la Unió Europea i als organismes internacionals com a la comunitat internacional en el seu conjunt.

Des del nostre grup parlamentari ens volem sumar a l'empresa de traslladar als actors europeus i internacionals què pensa i què anhela la ciutadania de Catalunya sobre l'exercici del dret a decidir. És a dir, donar a conèixer de primera mà el procés democràtic que el país ha endegat i legitimar-lo a ulls de la comunitat internacional i de la Unió Europea.

Ens sentim orgullosos que la Generalitat al llarg de la seva acció de govern hagi teixit una xarxa de seixanta-cinc oficines agrupades en quaranta ciutats i trenta-un països del món: cinc delegacions del Govern, dues representacions, onze oficines de l'Agència Catalana de Turisme, quatre oficines de l'Institut Ramon Llull, cinc de l'Institut Català de les Empreses Culturals, trenta-quatre d'ACCIO i quatre de l'Agència Catalana de Cooperació.

De fet, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió teníem la intenció d'encoratjar-los a seguir teixint i seguir ampliant aquesta xarxa, ja que considerem del tot primordial la projecció internacional de Catalunya, tant culturalment com econòmicament. Per això ens ha agradat sentir que el Govern té la voluntat que aquesta xarxa continuï contribuint al desplegament d'una diplomàcia catalana pròpia amb l'aplicació a les delegacions del principi de fer més amb menys.

D'altra banda, volem felicitar-lo per les novetats que ha apuntat amb referència a la legislatura anterior: el canvi de la denominació de la secretaria amb referència a la Unió Europea, de la qual forma part Catalunya des de fa vint-i-set anys, una Unió Europea amb les institucions de la qual la Generalitat ha de mantenir i participar d'una manera clara i ha d'anar augmentant progressivament...

Una segona novetat és el programa Eugeni Xammar. Veiem amb molt bons ulls la idea de vetllar per proporcionar als mitjans i als professionals de la informació de fora de Catalunya materials informatius i d'anàlisi que els permetin oferir informació rellevant, clara i contrastada. Ho repeteixo: rellevant, clara i contrastada. Aspectes clau ara com ara.

I en tercer lloc, i amb no menys importància, l'activació del Consell de la Diplomàcia Pública de Catalunya, el Diplocat, que percebem com un encert en la seva concepció d'instrument al servei del Govern.

En la línia que comentàvem anteriorment de fer més amb menys, ens agrada veure com des del Govern i en concret des de la Secretaria d'Afers Exteriors i Unió Europea han cercat la manera de connectar amb les àrees internacionals d'altres institucions, com ara la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona, per tal d'aprofitar al màxim les sinergies que es desprenen de la capitalitat de Barcelona, que, de fet, és el centre neuràlgic del nostre país, eh?

Amb referència a les relacions bilaterals, que vostè també apuntava en la seva compareixença, Catalunya ha de continuar mantenint-ne amb aquells governs que consideri prioritari. I, a més a més, ha d'estar amatent a detectar nous escenaris d'oportunitat.

Malgrat tots els contactes que ens explicaven, haurem de prioritzar aquells que, de fet, responguin en cada moment a les necessitats que té el país. En aquest sentit, ens ha agradat sentir que també treballaran conjuntament amb el Departament d'Empresa i Ocupació en el si d'una estratègia de diplomàcia econòmica. Ens consta l'extraordinària tasca que es desenvolupa des del Govern en el conjunt de les seves accions de suport a les empreses catalanes i a la captació d'inversions.

Pel que fa a l'acció de govern en l'àmbit de la Unió Europea, creiem que la delegació del Govern tindrà una tasca cabdal, així com també ho serà la participació a la Conferència per a Assumptes Relacionats amb la Unió Europea, la CARUE.

Tot el nostre suport, d'altra banda, en la defensa de la plena oficialitat del català a la Unió Europea. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la passada legislatura defensàvem fer més pedagogia per tal que el Govern espanyol recolzés l'oficialitat del català a Europa. Ara veiem que s'inicien noves accions al respecte des del Govern: d'una banda, els treballs perquè la Delegació de la Generalitat davant de la Unió Europea esdevingui una representació permanent i, de l'altra, l'acció intensificada adreçada a exposar a les institucions i als estats membres de la Unió Europea el procés del dret a decidir i la celebració d'una consulta sobre el futur del nostre país. Ambdues accions, per tant, reforçaran de manera clara la posició del català.

Voldríem deixar palesa la rellevància de l'acció exterior de la societat civil..., del suport a la diplomàcia pública: 128 comunitats catalanes a l'exterior, entitats de la societat civil catalana que formen part d'associacions, xarxes i federacions internacionals i també els centres d'estudi i de recerca en l'àmbit de les relacions internacionals. Aquests *think tanks* representen una pulsio constant a nivell mundial, també ens fan presents al món, ens enriqueixen socialment i cohesionen la nostra nació, perquè és a partir de les persones que aconseguirem les fites per les quals avui estem lluitant.

En darrer terme, els felicitem per promoure l'aprovació d'una llei de l'acció i del servei exterior de Catalunya. Definir i protegir els drets dels catalans i de les catalanes, capacitats, instruments, seguretat jurídica, la definició del servei exterior de Catalunya i ciutadania catalana a l'exterior mitjançant una llei pròpia és del tot encertat. Així que els animem en la tasca, alhora que, evidentment, els oferim tot el nostre suport.

Per acabar, ens agradaria deixar palès que hem detectat al llarg de la seva exposició canvis substancials, entre d'altres, que amb menys diners, més coherència i més treball interdepartamental del Govern, uns canvis substancials a partir de la veu del poble de Catalunya manifestada a les urnes el passat mes de novembre. Justament allò que espera la gent d'un govern, que compleixi amb allò que emana del seu programa electoral, a la qual cosa des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –com no pot ser d'altra manera– donem suport i recolzem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Entraríem ara en la segona intervenció del compareixent per, si els sembla bé, aproximadament vint minuts. Per tant, senyor conseller, té la paraula.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyor president. Em permeto saltar-me l'ordre, perquè em sap greu contestar la senyora Gemma Calvet, del Grup d'Esquerra Republicana, sense que ella ara hi sigui present, segur que es reincorporarà immediatament. Ho faré, per tant, començant, doncs, pel –i a més a més, m'és un goig– senyor Miquel Iceta, amb qui m'uneix un afecte i una consideració, com vostès es poden imaginar, de l'experiència de tots aquests anys, eh?

Li vull agrair, doncs, el suport –i entenc perfectament en els termes en què l'ha expressat– a l'acció exterior que pugui desenvolupar el Govern de la Generalitat i el conjunt de Catalunya, o en nom del conjunt de Catalunya. I dic «entenent en els termes en què ho ha expressat», perquè és raonable que ho hagi fet d'aquesta manera, no?, amb la distinció que vostè hi introduïa.

Jo, en qualsevol cas, com que hi ha un compromís explícit de suport –hi insisteixo, entenent en els termes en què l'ha expressat–, crec que em correspon, doncs, agrair-li-ho i facilitar tot allò que estigui al nostre abast perquè..., vaja, perquè aquest suport es pugui materialitzar a fi de teixir aquests consensos que l'acció exterior requereix, eh?

És veritat que una manera de teixir consensos, doncs, és les majories parlamentàries, això és evident, i vostè no ho qüestiona ni ho ha qüestionat mai, eh?, però ben cert és que sempre es pot anar més enllà de les majories parlamentàries de cada tessitura i que, per tant, cal incorporar en la construcció d'aquest consens el màxim de formacions polítiques. I per això reitero aquesta disponibilitat.

I, en aquest sentit, afegir-hi –i ho dic perquè l'he escoltat atentament, i no ho dic d'una manera, per tant, banal– que seguiré els seus bons consells, en el sentit, doncs, que convé prestigiar l'acció exterior de Catalunya i, particularment, no cometre errors. És a dir, a vegades en la política interna, doncs, que al capdavant ens coneixem tots plegats, el marge de maniobra per corregir errors sempre és més proper i sempre, a més a més, és més possible, no? Els errors que es cometen en la projecció exterior, com que tenen, per rasons jo diria que quasi òbvies, doncs, una projecció en el temps, eh?, una persistència en el temps –els possibles errors– diferent, s'hi ha d'anar amb una cura molt més especial.

La referència que ha fet a l'Estatut, i jo la comparteixo, jo li vull fer notar que amb relació al projecte de llei, de fet, és avantprojecte encara tècnicament, no?, de la llei espanyola, jo estic d'acord amb vostè en la referència que feia. És a dir, hi ha alguns elements d'aquest avantprojecte de la llei espanyola, doncs, que no compartim, perquè pensem que no respecten de la manera adequada el marc competencial que nosaltres tenim. Hi ha una disponibilitat –ens consta– per part del Govern espanyol de parlar-ne, i li ben asseguro que nosaltres intentarem explorar aquesta disponibilitat, no? Finalment sempre un és a temps d'exhaurir, diguem-ne, totes les vies que té al seu abast. Però ara, en aquest moment, intentarem, perquè compartim amb vostè i amb altres grups parlamentaris aquesta inquietud de

ser escrupolosos en el respecte al marc competencial que tenim assignat, doncs, intentarem per la via del diàleg, en aquest sentit, resoldre aquests aspectes amb relació a aquesta llei.

Feia una referència..., no podré, diguem-ne, respondre amb precisió a tot el que ha plantejat, però sí a algunes coses que m'han semblat, doncs, especialment rellevants. Feia una referència al manifest que es va presentar, si no ho recordo malament, el desembre just de l'any passat, eh?, i al plantejament que en aquests moments fem des del Govern. Creiem que ens correspon, en aquest sentit, reforçar tot el que són vehicles de participació i d'intercanvi d'opinió quant a la construcció d'una acció exterior. És a dir, nosaltres hem de ser escrupolosos en aquests moments en el marc competencial que tenim, entre altres coses, per no cometre errors d'aquests que després pagariem cars. Però és evident que en el terreny, diguem-ne, de l'acció política en un sentit més genèric tenim moltes coses a fer, i no hi podem pas renunciar de cap de les maneres, no? I forma part també, en aquest sentit, d'una certa responsabilitat del Govern.

Nosaltres serem escrupolosos, evidentment, doncs, en allò que és estrictament formal –per descomptat que sí–, procurarem no deixar-nos, diguem-ne..., que ens colin cap gol en aquest terreny, ni en un sentit ni en un altre. Però tenim una responsabilitat política i institucional que ens permet, evidentment, en el terreny de l'acció exterior anar més enllà. I això una manera de fer-ho, i per aquest motiu es justifica tot el desplegament que hem identificat de diplomàcia pública, doncs –una manera clara de fer-ho–, és amb aquesta col·laboració amb la iniciativa civil del nostre país, que, a més a més, és molt lloable, no?

Estava preocupat, i ho han expressat també altres portaveus d'altres grups parlamentaris, i, per tant, val aquesta resposta per a tots, doncs, amb relació a la qüestió de la reducció pressupostària quant a l'actuació de cooperació, eh? Jo entenc que vostès expressin aquesta preocupació. De fet, vaja, els ho diria d'una altra manera: em sorprendria que no ho haguessin fet, és el que correspon, i, de fet, diria que fins i tot és necessari que sigui així. Això denota una sensibilitat per part de vostès i d'aquest Parlament amb relació a la política de cooperació.

Però jo el que sí que voldria deixar clar és que –després vostès pensaran i diran el que vulguin, i hi tenen tot el dret del món a fer-ho, tots, absolutament tots vostès, no?– això, diguem-ne, és conseqüència d'un marc pressupostari que és el que tenim. Estem en aquest punt. Si hi volen veure una decisió de caràcter diguin-li ideològic o de no sé quin tipus, doncs, diran el que vulguin, però jo els haig de dir que en aquest sentit s'equivocarien.

És evident que aquest context pressupostari obliga, doncs, a una prioritització, que no és senzilla. També ens reclamem tots plegats mútuament que les retallades no siguin lineals per a tots els àmbits de l'acció pública, que depèn d'un govern, com en aquest cas ho és el de la Generalitat, no?, i això ens ho reivindicuem tots a nosaltres mateixos, a tots plegats, que les reta-

llades no siguin lineals. I, per tant, això vol dir acabar prioritzant. I, en aquest sentit, doncs, bé, les decisions que hem pres per elles mateixes són –i no deixen de ser-ho, eh?– dramàtiques –ja ho admito, ho són i ho qualifico d'aquesta manera amb relació al camp de la cooperació–, però és evident que responen o s'expliquen diferentment en un context general. I això és d'aquesta manera i són opcions.

Perquè és ben cert i, per altra part, ben legítim, eh?, per part sobretot dels grups que estan a l'oposició, doncs, que a tot hi trobarien..., i en cada discussió que es pugui celebrar en aquesta comissió o en altres o al plenari del Parlament tot –absolutament tot– és prioritari, és urgent. I jo entenc que així sigui defensat per aquells que en són els protagonistes. Però, finalment, un govern amb una visió de conjunt, doncs, ha d'acabar establint unes prioritats, que, hi insisteixo, responen a un criteri estrictament de caràcter econòmic i no a una voluntat de tipus ideològic.

Nosaltres som molt conscients de la tradició del nostre país i de les entitats aquí representades quant a la cooperació i el que ha representat per al nostre país això i fins a quin punt en el context del qual formem part en aquests moments, que és el de l'Estat espanyol, hem estat bandera. El nostre país, en aquest sentit, ha estat, diguem-ne, reconegut internacionalment per l'activitat que ha dut a terme, de la cooperació i la sensibilitat que això denota i el compromís amb uns determinats valors que això expressa, no? I, per tant, en som plenament conscients i farem el que estigui al nostre abast en aquest context pressupostari perquè aquest signe d'identitat, perquè crec que la cooperació catalana és un signe d'identitat del nostre país, doncs, es vegi al màxim de protegit possible com a signe d'identitat en un context en el qual estem en una situació que, ja els ho puc ben assegurar, vaja, no és confortable per a ningú, començant per aquells que en paguen les conseqüències i seguint per aquells que ens toca prendre decisions.

Bé, he aprofitat, diguem-ne, que vostè hi havia fet aquesta referència, igual que la resta de portaveus, doncs..., aquests comentaris una mica valen per a tot-hom, per a tots els portaveus que han intervingut.

Agraeixo, finalment, senyor Iceta, doncs, que hagin acollit amb interès la proposta que els fem de tirar endavant aquesta llei d'acció i servei exterior de Catalunya, que crec que pot ser una resposta positiva a tot el que ens estem plantejant en aquest moment en el nostre país.

Reprenent –ara sí– el que ha expressat, doncs, la senyora Gemma Calvet, per part del Grup d'Esquerra Republicana, que feia referència –i jo ho comparteixo– que hi ha un abans i un després, fruit de la manifestació de l'Onze de Setembre de l'any passat, però particularment també de les eleccions al Parlament de Catalunya. Deia vostè –i té tota la raó– que Catalunya ha entrat en l'agenda internacional; és així i això ha estat, diguem-ne, mèrit del conjunt de la societat catalana. I ens preguntava, o es preguntava retòricament com gestionar aquesta conquesta, no? Ben cert és que, diguem-ne, no és d'aquelles coses senzilles de gestio-

nar, però crec que és una gran oportunitat, deixi-m'ho dir així, i fa il·lusió poder gestionar això –fa il·lusió intentar poder gestionar això si més no, no? Evidentment, el Govern en aquest sentit, doncs, si era que..., o en cas que m'ho preguntés, ho entomarà, per descomptat que sí, eh?

«A l'agenda» –deia i em plantejava– «hi ha d'haver més cooperació», venia a dir, no?, quant a la qüestió de l'acció exterior. I les raons que vostè ha descrit les compartim plenament, eh? Val l'explicació que he donat fins ara, doncs, que el repte és estrictament econòmic i pressupostari. Jo les raons que vostè descrivia per les quals la cooperació ha de formar part clarament també de l'agenda exterior, doncs, vaja, ja li ho dic, són les nostres en definitiva també, són compartides, no?

Haurem de fer de totes maneres, deixi-m'ho dir, en aquest sentit, també molt sovint molta pedagogia interna respecte –«interna» vull dir Catalunya endins– al paper clau que té la cooperació per a un país com el nostre i per a la situació actual del nostre país. Jo, en aquest sentit, a vostè i al conjunt dels portaveus, els animo, eh?, perquè és veritat, i abans algun altre portaveu ho ha dit molt de passada, però la temptació de contraposar la solidaritat interna i la solidaritat externa hi és, no ens enganyem. Ho sabem. I, per tant, en aquest sentit sí que tots plegats, els aquí presents, doncs, i aquella gent que ens hi pugui ajudar, haurem de fer molta pedagogia interna en el nostre país, no?

Li agraeixo el compromís, el suport expressat, la predisposició, per ser més precisos, quant a la iniciativa de tirar endavant la llei de l'acció i el servei exterior de Catalunya. Jo crec que aquesta és una manera, doncs, de fixar els fonaments del que és la nostra acció exterior i, a més a més, de defensar en positiu l'exercici de les nostres competències. A mi m'agrada més fer-ho d'aquesta manera que no pas anar presentant recursos al Tribunal Constitucional. Si s'han de presentar recursos, es presentaran, només faltaria, no hi renunciarem, a aquest dret, no? Però si podem actuar en un sentit més positiu –jo crec que tenim una oportunitat en aquest sentit–, doncs..., millor començar o fer-ho d'aquesta manera, almenys en aquest cas és clar, no?

Deia una cosa, que jo en prenc bona nota i li admito que, a més a més, jo crec que és una aportació que hem d'incorporar, i jo com a conseller, en aquest cas, del ram –deixi-m'ho dir així colloquialment– l'haig d'incorporar en el meu discurs, quan feia la reflexió amb relació a la Unió Europea i la petició de polítiques solvents, discurs propi de la Unió Europea... És veritat que molt sovint acabem pensant en termes, doncs, de la governança de la Unió Europea, de les institucions europees, en termes econòmics, de la política econòmica, en termes de la política social, però, en canvi, les referències que vostè ha fet, i aquí hauríem de ser capaços –jo mateix, vaja, ja entomo el prec–, doncs, d'incorporar un discurs propi d'Unió Europea, europeu, també a aspectes com els relatius a la corrupció, a la defensa dels drets humans, en l'exigència de la defensa dels drets humans, a la lluita contra la discriminació... És a dir, tota aquesta part del discurs, jo li ho admito, això ho hem d'incorporar, crec que és una bona manera de presentar-se al costat, doncs, de tots

els plantejaments que ja fem, eh? I, per tant, en aquest sentit, agrair-li l'aportació i en prenc bona nota.

Amb relació a la intervenció del portaveu del Partit Popular, el senyor Milián, jo li agraeixo el..., evidentment de tothom el que diré ara, el to de les intervencions, això que s'acostuma a dir, doncs, en les respostes en una comissió, en una compareixença d'aquest tipus, però en aquest cas li ho agraeixo perquè, bé, a diferència potser d'altres moments, vostè ha tingut –deixim'ho dir així col·loquialment– el coratge de dir que hi havia punts d'acord, no?, i estàvem en... Ja sé que també ha dit clarament i taxativament que hi havia punts d'un gran desacord. Això ja va descomptat, no? Però m'ha cridat l'atenció el to de la seva intervenció i l'esforç, doncs, de buscar altres punts d'acord. A vegades passa, ens passa a tots, eh? –això ens deu passar a tots–, que quan fem l'esforç d'escoltar-nos potser tenim més possibilitats d'entendre, doncs, que més enllà dels tòpics i dels prejudicis hi ha raons que mouen els projectes polítics, les iniciatives, etcètera. Després s'estarà més o menys d'acord amb aquestes raons, però finalment són raons que tenen un fonament i que tenen un sentit de ser i que no són simplement un caprici o un..., vaja, una cosa qualsevol d'aquestes lleugeres que poden passar pel cap de vés a saber qui, no?

Bé, també n'he pres bona nota, evidentment. Tampoc en aquest sentit m'ha vingut de nou, doncs, que hi hagi altres punts en els quals no hi ha acord, o no comparteixen. Ens demana diàleg, nosaltres hi tenim una predisposició, per aquest sentit no quedarem. És bo o seria bo que en aquest debat de l'acció exterior, diguéssim, entre tots féssim un esforç –jo si vol ja m'hi comprometo, no?– de no jugar amb allò de *las cuentas del gran capitán*, que es deia col·loquialment abans.

És a dir, que si ara resulta que amb els estalvis que faríem amb l'oficina, doncs, de Nova York podríem fer no sé què en l'àmbit educatiu. Com que això no té fi, per entendre'ns, si ho plantegéssim així no té fi, ni per a vostè en funció de les seves raons o dels seus arguments ni per a mi o altres grups parlamentaris en funció dels nostres... És veritat que si féssim un concurs de com s'han gastat diners a l'exterior i l'objectiu fos que guanya aquell que ha estat més auster, ja li ben asseguro que Catalunya quedariem primers amb relació a com ha fet les coses el Govern espanyol, no? Però, vaja, com que segurament aquest concurs tampoc a vostè li interessa, doncs, deixem-ho en aquest punt.

Jo li diré una cosa, aquesta sí que ja molt més seriosament, totes les altres també, però aquesta molt més, d'una manera molt més rotunda, no?: ha d'entendre que jo digui i que el Govern de la Generalitat digui i que hi hagi una majoria parlamentària molt gran que digui que s'ha de fer més acció exterior que mai en aquests moments, clar que sí, perquè estem en un procés de més globalització que mai de la història de la humanitat, efectivament, és clar. Ara, és clar, si..., però jo ja sé que això no és el cas de vostè, no? Però si aleshores, diguem-ne, cometéssim l'error..., imagini's que cometéssim l'error de confondre acció exterior amb viatjar, eh?, si penséssim que això és l'acció exterior, el fet de viatjar per viatjar, aleshores sí que no s'entendria res, no? Però no és el cas.

I aleshores és evident que en un context com l'actual, un govern com l'actual, en una situació com l'actual, en funció a més a més de les competències assignades, i ja li ho diré, i d'aquelles que aspirem assolir, eh? –perquè en això li seré sempre franc–, doncs, està clar que si demanem a la societat civil, al món empresarial, al teixit social, etcètera, al món cultural que s'internacionalitzi, home, l'aposta en l'acció exterior és que ho ha d'amarar tot i ha de ser –i ho reitero i ho reiteraré sempre, a risc que això després pugui donar peu a determinades interpretacions, però li ho confesso, m'és igual– com més exterior millor, més exterior que mai, més acció exterior que mai. I els arguments, els que els he descrit.

Amb relació a la portaveu d'Iniciativa, la senyora Sara Vilà –que ara ens hem assegut a la mateixa taula de nou–, jo li diré que, vaja, la internacionalització de l'economia catalana respon als valors descrits, vaja, els que són comuns en aquest país, per exemple, descrits en el mateix Estatut. Allà vàrem fer l'esforç, doncs, de descriure aquests valors, no? Li confesso –i això suposo que no li vindrà de nou– que nosaltres no som abanderats, ni volem ser abanderats, ni tenim com a model cap, diguem-ne, sistema de valors de tipus populista, no?, o d'aquells que acaben, doncs, com de fet sabem que acaben. Nosaltres responem a un model de país, a un model de valors que se centra, des del punt de vista econòmic, en l'economia de mercat, l'economia lliure de mercat, bé, i a més a més amb un component social evident i de defensa de l'estat del benestar. Pensem que aquests valors, a més a més, són els intrínsecament europeus. I és des d'aquesta perspectiva que nosaltres fem i pensem que cal fer l'acció exterior, doncs, del nostre país i del nostre Govern.

En un altre ordre de coses, jo li haig de dir, vaja, no ho puc fer d'una altra manera, que respecte de la seva intervenció totes les particularitats que ha anomenat i que ha identificat, però m'entendrà que en el context d'aquesta compareixença no entri, diguem-ne, a contestar-les, perquè a més no són el motiu d'aquesta compareixença estrictament, no?

Quan feia referència i es preguntava, no sé si retòricament o no, però és igual, o em preguntava, doncs, sobre la necessitat de donar bona imatge, jo li asseguro una cosa: el que no dóna bona imatge és ser un país endeutat. Això no dóna bona imatge, perquè no dóna bona imatge estar endeutat per a ningú. No dóna bona imatge una empresa que està endeutada, no dóna una bona imatge una associació que està endeutada, no dóna bona imatge una persona que està endeutada, perquè, en definitiva, què vol dir? Vol dir que s'ha gastat allò que no es tenia. Estar endeutat per si mateix és un error? No, no, això és evident que no, conceptualment no ho plantejo en aquests termes. Però, és clar, estar endeutat fins a un punt on, diguem-ne, vol dir que s'han pres decisions que hipotequen els que vénen darrere i que hipotequen, de fet, generacions, doncs, home, això no és una molt bona carta de presentació. Vaja, de fet, és una carta de presentació nefasta.

I jo en aquest sentit sí que comprendrà que li digui que des d'un punt de vista del que representa un govern de cara al que representa, valgui la redundància,

el conjunt d'una societat, home, és carta de presentació procurar estar menys endeutats, perquè és un signe en aquests moments –i no només en aquests moments, jo crec que sempre– de rigor, de seriositat i d'una cosa que a vegades en parlem poc, però que per mi em sembla que és molt essencial, de solidaritat intergeneracional. Perquè de solidaritat interna en el moment present en parlem tot sovint, de solidaritat externa n'hem parlat avui, però hi ha una solidaritat que a vegades abandonem en la reflexió, com a mínim segur en algunes decisions que s'han pres en aquests darrers temps, en plural, que és la solidaritat intergeneracional, que és prendre decisions avui que de fet comporten càrregues per als que vénen després. I això ens ha passat en aquest país. Estarem..., vostè si repassa, per exemple, el que es va lliurar ahir, si no ho recordo malament, a aquest Parlament per part de la Sindicatura de Comptes, bé, de fet tenim deutes pendents de pagar fins a l'any 2108. Ens hauran caigut a tots els cabells, els que en tenim aquí, a tots, ja s'entén el sentit metafòric d'aquesta darrera expressió.

Respecte a algunes preguntes concretes, jo li seré molt franc, entre altres coses, perquè penso que més val dir la veritat que no pas anar a fer passar amb raons. Calendari del deute, entenc que ens el demani, entenc quan les entitats ens el demanen i ens l'imploren, però jo en aquests moments no puc oferir un calendari fix de pagament del deute. I no es pot ni imaginar fins a quin punt m'agradaria poder dir una cosa diferent. Jo m'estimo més explicar la veritat, dir que jo no puc oferir en aquests moments un calendari de pagament del deute, i, evidentment, acompanyant del compromís, de la idea inequívoca de procurar arribar a complir amb aquesta possibilitat de tenir un calendari del pagament del deute. Però si m'ho pregunta, jo li contesto ja planament: en aquests moments no puc assegurar un calendari de pagament. I no es pot ni imaginar..., vaja, segur que s'ho pot imaginar, que això no és senzill de dir, perquè, a més, un sap les conseqüències que té.

El que sí que li puc contestar afirmativament és que inclourem les justificacions econòmiques com a conseqüència...; hi havia un compromís d'una moció, que em sembla que vostès van promoure, i aquí sí que crec que hi arribarem i crec que, vaja, estarem en condicions, doncs, ho hem estat ja i així s'ha expressat ja a les entitats, que es pugui fer d'aquesta manera, de poder incorporar en les justificacions econòmiques el que se'n dirien les «despeses financeres». Aquí sí. I, a més a més, penso que aquesta iniciativa que, en aquest sentit, vostès van promoure, i hi va donar suport aquesta cambra, doncs, és d'agrair. Vull dir que no quedo pas per agrair les coses que vostès hagin pogut en aquest cas concret promoure.

Amb relació al tema concret que em demanava dels Mossos, és una actuació, doncs, diguem-ne, un projecte de transferència de coneixement a Burkina Faso, on hi ha altres països interessats. Si vol més informació precisa del que s'ha fet, doncs, evidentment la hi facilitarem i demanarem al Departament d'Interior que els la faciliti.

La idea era fins a quin punt, eh? –que intentava jo transmetre en la intervenció d'abans–, espais tècnics,

elements tècnics de diferents departaments de la Generalitat poden ajudar en cooperació, en col·laboració amb països ben diversos en funció del mateix coneixement. Aquesta també és una manera de cooperació de la qual entenem que no podem prescindir. És molt important, fonamental, i a més a més signe d'identitat, com deia abans, la cooperació que desenvolupen les entitats de la societat civil. Però, des d'aquest àmbit, si hi ha coneixement que pot ser d'interès a altres administracions d'altres llocs del món que els puguem ajudar, doncs, era en aquest sentit aquest exemple. I jo li admeto que ara, en aquests moments, no tinc tota la informació precisa, però era aquesta referència que li he fet, i si vol més informació, la hi farem arribar, per descomptat.

El senyor Espejo..., jo, home, suposo que es deu fer el sorprès per allò de la retòrica, no?, i del joc dialèctic, però no es pot vostè sorprendre que nosaltres vulguem explicar la causa catalana –no es pot sorprendre. I, a més a més, forma part..., fins i tot li ho diré així, perquè forma part del nostre àmbit competencial també. És a dir, és que és intrínsec, diguem-ne, al que és, doncs, l'opció política que ha fet la majoria dels ciutadans de Catalunya, com a conseqüència de la qual neix la representativitat que té aquest Parlament, o la distribució d'escons que té aquest Parlament, i com a conseqüència d'això, doncs, el Govern i el president que, vaja, va assumir la investidura, no?

Li haig de confessar una cosa –i no s'ho prengui malament–: en la descripció que feia de les persones, perquè ha estat l'únic portaveu que ha fet una referència personal, no?, a les persones que encapçalen responsabilitats diverses en l'àmbit d'exterior, li haig de dir –no s'ho prengui malament, eh?–, em recordava una mica aquells informes que he llegit del TOP. Sap què vull dir? Aquelles descripcions de les característiques de les persones –segur que no el mou això, jo ja m'ho imagino–..., però m'ha recordat una mica aquell to de les descripcions del TOP –vostè deu saber què és el TOP, ho suposo–, que feien aquesta mena de judici de valor –molt parcial, la veritat, i molt poc fonamentat–, doncs, sobre les característiques de les persones. Per sort, això forma part d'una altra època. Per sort de tots, eh?, també de vostè.

I finalment, un comentari, doncs..., vaja, aquí hi ha una dialèctica que no la comparteixo ni la puc compartir, quan insinua que si hi ha pensament únic o que nosaltres promovem el pensament únic. Jo crec que hauria de fer l'esforç de mesurar les seves paraules, perquè realment és tan distant de la mateixa realitat. Perquè a nosaltres només ens mou la democràcia, senyor Espejo –només ens mou la democràcia–, i ser escrupolosos i respectuosos en com s'expressa la democràcia; i la democràcia determina, a més a més, doncs, per exemple, centralitats, majories, minories, que per descomptat s'han de respectar. Però al capdavant –s'han de respectar les minories– jo diria que les majories deuen tenir alguna cosa a dir sobre el destí de les societats, dels països, de les nacions, com és el cas de Catalunya.

Al senyor Arrufat, del Grup Mixt..., vostè deia que esperava una intervenció més estratègica del context internacional, etcètera. Bé, cadascú té la seva manera de

veure les coses. Per nosaltres en aquests moments, jo li ho confesso, el que –per nosaltres– és estratègic –i crec que he estat fidel en aquest sentit en la meva intervenció– són dues qüestions, que és on hem de prestar ara, en aquest moment clau de la nostra història, la màxima atenció. Si ens en sortim d'aquesta –que compto que sí–, tindrem segur l'oportunitat de mirar altres horitzons. No dic que ara no s'hagin mirat aquests horitzons, però la nostra prioritat, la nostra, diguem-ne, prioritat estratègica respon a dues cares de la mateixa moneda: que són la situació econòmica del país i el procés democràtic on ens hem situat col·lectivament, que és en la qüestió del dret a decidir i l'articulació d'un estat propi al si de la Unió Europea.

La nostra opció estratègica avui, amb relació a tot i també a l'acció exterior, respon a aquestes dues idees.

Després hi han moltes altres coses en què gent molt qualificada del nostre Govern i sobretot de la societat civil té molt bon criteri i pot fer moltes aportacions i molt interessants, i no li negaré que no hàgim de tenir un ull posat a molts dels processos que hi ha al món en aquests moments, per descomptat que sí, però com a prioritat estratègica vostè entendre que jo la situï on de fet m'he expressat en la meva intervenció inicial, i per això, no per una altra raó, doncs, no he entrat en altres consideracions, no?

Per cert, no em puc resistir de dir-ho, perquè jo he anat a vendre a la meua vida: quan vas a vendre et compren perquè et reconeixen; si no et reconeixen, no et compren. Però això, vaja, els que hem anat a fer venda, diguéssim, ho sabem i de quina manera, no? Bé, era un comentari.

Abans vostè em deia, i em feia una precisió..., i jo diria, vaja, asseguraria, perquè procuro fer-ho sempre, perquè és com ho ha dit vostè –en això li dono la raó–: l'esforç del compliment de l'objectiu de dèficit –vostè m'apuntava– no és del Govern, és del conjunt de la ciutadania; té tota la raó. Jo procuro sempre dir-ho així, diria que avui també ho he fet, però si me n'hagués descuidat, diguem-ne, em va bé la seva apreciació perquè, en tot cas, ho tinc claríssim: l'esforç és del conjunt de la ciutadania perquè és qui, de fet, en paga les conseqüències de manera més directa; és clar, no?

Agraeixo la consideració feta sobre el plantejament de Diplocat i sobre el programa Eugeni Xammar.

Finalment, la senyora Mireia Canals –gràcies per l'estona que em brinda, senyor president–, doncs, del Grup de Convergència i Unió, ja es pot imaginar que agraeixo la seva intervenció i els comentaris que ha fet. Prenem bona nota del prec –li haig de dir que m'ha cridat l'atenció– d'ampliar la xarxa d'oficines, eh?, almenys li ben asseguro que intentarem ampliar si més no el radi d'acció, perquè la limitació pressupostària també afecta en aquest sentit, és clar.

Prenc bona nota també, doncs, del que ha subratllat quant al compromís de no perdre de vista l'aportació de la societat civil. Jo crec que, a més a més, això és signe distintiu del Grup de Convergència i Unió en tantes coses, també en aquest àmbit, no?, i de la disponibilitat. I en aquest sentit acabo aquesta intervenció de resposta.

Els vull agrair sincerament la disponibilitat explícita o potser no tan explícita, però que la intueixo, perquè no hi ha hagut cap rebuig de poder tirar endavant, perquè això sí que no ho pot fer el Govern sol –és evident–, un marc normatiu com podria ser la llei d'acció exterior i del servei exterior. Perquè jo crec que això ens pot donar, a més a més, un espai de diàleg amb tots vostès i de construcció d'una acció exterior compartida, al més àmpliament compartida. I, des d'aquest punt de vista, doncs, els agraeixo molt la seva disponibilitat i espero que pugui donar fruits al llarg d'aquest proper any en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats i diputades.

El president

Gràcies, senyor conseller. Ha utilitzat aproximadament vint minuts, però no quantificarem aquest «aproximadament», per dir-ho així. I ara passaríem a la segona intervenció dels grups parlamentaris, amb un màxim de cinc minuts per a cada intervenció. I, per tant, seguirem el mateix ordre d'intervencions.

Té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, conseller, per la seva resposta focalitzada a cadascun dels portaveus. I per la part que em pertoca, doncs, li agraeixo, en tot cas, que hagi fet esment de dues de les qüestions essencials que nosaltres havíem plantejat: una és el tema de la cooperació, que li construiré dos argumentaris de pedagogia, i l'altra és la qüestió de la incorporació del discurs europeista al contingut material d'aquests drets de la ciutadania i dels drets humans pel que fa a l'acció exterior que pugui impulsar el Govern de la Generalitat.

Començaré pel primer, perquè em fa l'efecte, i ho he captat així, que la seva resposta ha denotat que ha estat permeable a les consideracions que aquí s'han fet sobre aquest tema. I quan nosaltres parlem que l'acció exterior ha de bastir-se del prestigi que la societat civil catalana té com a valor i aquest valor està incorporat d'una sèrie de característiques de la nostra ciutadania, de la nostra societat civil, doncs, com són el pacifisme, el compromís cívic, la solidaritat, i això es veu amb les iniciatives que hi ha hagut i que hi ha contínuament respecte de l'ajuda i de la cooperació ara mateix per sostenir situacions respecte dels desnonaments o respecte de la manca d'aliments o respecte de la pobresa infantil que hi ha al nostre país.

Però és important que nosaltres puguem assumir, des del punt de vista de la voluntat política, aquest segell, i aquí passa per una decisió de caràcter polític. En aquest sentit, el resultat electoral va plantejar un resultat complex des del punt de vista democràtic, però molt enriquidor des del punt de vista democràtic: un 70 per cent de participació. Per tant, tenim una ciutadania altament compromesa en política, i aquest és un valor en la feina de l'acció exterior a explicar i del qual podem treure alts nivells de credibilitat. Això hi és, és

una realitat del nostre país: la ciutadania s'està compromentent políticament cada vegada més.

L'altra qüestió: hi ha una pluralitat democràtica en la representació democràtica a aquest Parlament, i aquesta pluralitat democràtica ha permès teixir aquest acord de governabilitat, que és difícil moltes vegades d'explicar, per això l'hem d'estructurar en una pedagogia molt intensa, però que passa per un «hibrisme» en les accions polítiques; «hibrisme» que és una nova conquesta democràtica. I aquesta que li parla està convençuda que hi han noves maneres de fer política que s'han d'explorar des de..., potser no aconseguir tot al que un aspira des del propi relat i aspiracions polítiques, però, en canvi, sí que fer possibles ponts.

I en aquest sentit entenem que un viratge pel que fa a les polítiques en matèria de cooperació pot ser possible –pot ser possible– i la llei d'acció i servei exterior és la gran oportunitat per dotar novament l'Agència de Cooperació d'un contingut. I crec que aquí passa més per tornar a confiar en les entitats que no per assolir des del punt de vista dels departaments aquesta acció de cooperació exterior, perquè són dos models totalment diferents. I en el segon sacrificuem societat civil.

L'altra qüestió –canviant d'argumentari–, pel que fa a la mateixa significació de la llei, nosaltres insistim en la necessitat de concebre-la ambiciosa, ambiciosa i donant cabuda en aquesta acció exterior a totes les competències que en matèria exclusiva tenim transferides de moment, i sobretot també com a vehicle un cop exercit el dret a decidir, si el resultat, com ho esperem, és afirmatiu, per poder construir un model de país cap a l'exterior que ja estigui configurat en aquesta llei d'acció exterior i de servei exterior en matèria de prioritats polítiques. I en aquest sentit, s'ha d'incorporar aquesta visió de pluralitat democràtica i aquesta visió de polítiques públiques al servei també del manteniment de l'estat de benestar.

Volem preguntar-li, si no pot respondre avui, doncs, a veure com es pot articular a través de la política que vostè empengeu a la conselleria, com veu el panorama de complicitats amb altres països de la Unió Europea i de fora en el procés sobiranista en el qual estem immersos.

Suposo que les decisions empreses amb els responsables que vostè ha posat en el departament, i també amb el delegat, doncs, de Catalunya, del Govern de la Generalitat a Brussel·les, són clau per establir aquest model de complicitats. Però com que no hi ha fet referència explícita, Diplocat segurament serà l'eina i l'instrument, sí que li volíem preguntar quin és el seu diagnòstic respecte a aquesta capacitat que podem tenir des de l'acció exterior per generar aquestes complicitats indispensables des del punt de vista de les voluntats polítiques, perquè sabem que des de les sinergies democràtiques ja hi comptem.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula el diputat Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí, gràcies, president. Gràcies, conseller, per les seves explicacions. Vull aprofitar per reiterar el nostre suport a l'acció exterior de la Generalitat i a l'eventual regulació legislativa en el marc estatutari, aquí ens hi trobaran.

Reitero la conveniència de fer una veritable acció exterior de Catalunya, no només o no sols o no prioritàriament la del Govern i la del seu soci parlamentari. Abans la diputada Calvet parlava d'aquesta fórmula de «l'hibrisme» com a nova formulació de govern. Avui veig que són molts els que parlen de noves fórmules de govern, ho ha fet el president de la Generalitat, també el president del meu grup. No entraré en el debat, però sí que diré que si hi ha algun terreny en el qual l'acció de govern ha de ser al més concertada possible és l'acció exterior. I des d'aquest punt de vista la mà estesa del nostre grup des del primer moment.

Malauradament, les restriccions econòmiques són les que són, i, per tant, paraules com «racionalitzar serveis i equipaments», «cercar la màxima eficiència i eficàcia», «cooperar amb l'Estat quan sigui possible i oportú» –i això ho ha de valorar lògicament el Govern–, «prioritzar l'esforç d'internacionalització», jo crec que són absolutament necessàries i tots n'hauríem de ser molt conscients.

La quarta qüestió que volia esmentar és garantir la presència de la societat civil en la diplomàcia pública, vostè s'hi ha mostrat absolutament obert i jo crec que molta gent estava esperant aquí, avui, i fora d'aquí aquestes paraules.

I, per últim, i aquí sí que apunto una discrepància, però no insalvable, però no liquidem la cooperació sobre la base d'escanyar econòmicament les entitats. Jo ja sé les dificultats del Govern en tots els terrenys, però sí que els demanem de forma molt taxativa: no fiem la cooperació estrictament a aportacions empresarials privades, intentem mantenir una cooperació liderada per la societat civil amb l'adequat suport de les institucions públiques. Potser en aquests moments no podrà assolir les quotes, diríem, de suport econòmic d'altres moments, però no tanquem aquesta via que tants fruits ha donat per a Catalunya, però sobretot per a la gent a la qual adreçem la cooperació, que mereix també que aquest suport, fins i tot especialment en moments de crisi, es mantingui.

El president

Gràcies, diputat. Senyor Milián...

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, president. Bé, senyor Homs, d'alguna manera em sorprèn que el sorprengui que hàgim trobat algun punt d'acord, no?, perquè no fa ni un any que aprovàvem una moció, que jo mateixa vaig presentar i vaig negociar amb la diputada Canals, portaveu de Convergència i Unió d'aquesta comissió, i es va aprovar completa al Parlament de Catalunya. Una altra cosa és que després el Govern la compleixi o no.

I, de fet, un dels punts d'aquella moció era reorientar l'acció exterior de la Generalitat cap a una acció exterior econòmica. De totes maneres, li he de dir que en aquest sentit el seu discurs –i aquí acabava la meua intervenció anterior i ara ho reprenc– tenia un punt estatalista; és a dir, vostè presenta les estructures d'estat com la solució per a gairebé tot.

I en el cas de les exportacions dels productes catalans, home, jo crec que les delegacions a l'exterior hi tenen poc a veure, és bàsicament gràcies a la bona feina que fan les empreses catalanes per adaptar-se a uns temps com els actuals, unes empreses que saben que tenen un mercat espanyol de 47 milions de persones per a fer-se grans i després un enorme mercat únic com l'europeu, que és el principal destí de les seves exportacions. I que, per cert, es podria posar en risc de portar-se a terme aquest full de ruta separatista de posar fronteres, que acabaria posant aranzels, perquè ens trauria no només d'Espanya, sinó també de la Unió Europea.

Respecte a les delegacions, i sense que serveixi de precedent, jo comparteixo el dubte, la pregunta del diputat de la CUP: per a què serveixen? Vostè ens ha explicat que existeixen unes delegacions, però m'agradaria saber què fan aquestes delegacions. En aquest sentit, m'agradaria saber, per exemple, les delegacions de Berlín, Londres o París què fan per afavorir la internacionalització de les empreses catalanes, quins serveis ofereixen, quines eines ofereixen als empresaris catalans que no puguin oferir les oficines comercials d'ACCIÓ, que, per altra banda, fan una bona feina i em consta que obren nous mercats per a moltes empreses.

Ho dic perquè, per exemple, ara també quan van tancar la delegació a Buenos Aires algú va posar el crit al cel. Els seus socis de govern, Esquerra Republicana, deien: «Home, no es pot tancar la delegació de Buenos Aires perquè Catalunya exporta molt a Argentina.» Doncs bé, m'agradaria saber si des del tancament de la delegació de Buenos Aires Catalunya ha deixat d'exportar a l'Argentina o quant han caigut aquestes exportacions. Ho dic perquè possiblement tampoc les delegacions de Londres, París i Berlín serveixin per a aquest objecte.

Tampoc sembla que estigui a favor de l'acció exterior –i això és un tema que vam comentar la setmana passada–, però m'agradaria que ens donés alguna explicació, és la política de cessaments i nomenaments d'aquest Govern respecte a l'acció exterior. Ja vam comentar la setmana passada el cessament del delegat de la Generalitat a Brussel·les, el senyor Joan Prat. Vostè va dir amb raó que ell havia demanat el cessament; els diplomàtics no solen dimitir, sinó que solen demanar que els cessin. Però el que m'agradaria saber és quins són els motius perquè ell demanés aquest cessament, per què va abandonar la tasca en aquest Govern, si es tracta de la deriva més rupturista que havia pres Convergència i Unió o eren pressions que es feien des dels seus socis d'Esquerra Republicana.

És el mateix cas del senyor Senén Florensa, no?, una persona, doncs, diplomàtic, preparat, moderat, amb el qual se podia arribar a enteniments, substituït pel

senyor Roger Albinyana, res personal en la seua contra, però, com deia el senyor Iceta, l'acció exterior és important que sigui consensuada i el perfil d'un ex-director de la Fundació Cercle d'Estudis Sobiranistes no sembla que sigui el perfil d'una persona que pugui consensuar, doncs, amb tots els grups parlamentaris quina ha de ser l'acció exterior. Perquè, de fet, de cara a l'exterior el que hem de vendre és allò que ens uneix i no allò que ens separa.

Perfil semblant el del senyor Martí Estruch, que també ens acompanya, en el programa Eugeni Xammar, l'Oficina de Relació amb la Premsa Internacional, perfil, doncs..., delegat del Govern de la Generalitat a Alemanya en l'època del tripartit.

El mateix cas el de Diplocat, amb el senyor Albert Royo, que havia estat secretari de Cooperació Exterior i Afers Exteriors del Govern de Catalunya entre el 2004 i el 2007. En aquest sentit, també m'agradaria que ens expliqués una mica quines són les tasques que està fent Diplocat. Igualment nosaltres demanarem compareixences perquè vinguin a explicar-ho, però ens agradaria que ens fes una mica també cinc cèntims sobre quines són les tasques de veritat que fa Diplocat.

Així, doncs, veient aquests cessaments i aquests nomenaments, hem de dir que l'acció exterior ha passat d'uns perfils professionals, moderats, amb diplomàtics que havien tingut papers rellevants en la política exterior espanyola a uns perfils més polititzats, més radicals, que a vegades sembla que tinguin el seu punt a favor més no tant en la seva professionalitat, sinó en la seva concordança amb els plantejaments del senyor Junqueras i d'Esquerra Republicana.

Però jo finalment voldria acabar amb una mà estesa, tornant als punts positius, als punts en els quals podríem arribar a algun acord, i representen una mica, doncs, aquesta voluntat de diàleg que, pel que hem llegit a algun diari, demanava el senyor Mas al seu Govern en aquella reunió una mica clandestina que hem sabut perquè es va assabentar un periodista. Diàleg per a fer una acció exterior més potent. Nosaltres no estem en contra de l'acció exterior de la Generalitat, volem que sigui més potent, però més eficient i dirigida a allò que ens uneix a tots els catalans, que és vèncer la crisi i tornar a crear llocs d'ocupació, i això es fa amb la internacionalització de les empreses catalanes, amb l'atracció d'inversions i amb la promoció dels productes catalans i de Catalunya com un fort destí de turisme cultural o d'altres tipus i no fent unes estructures d'estat que ens costen molt cares a les butxaques dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Aclarir que no obrirem un tercer torn d'intervencions, ho dic perquè estan sortint novament preguntes. Són lliures de fer-les, diguem-ne, però no obrirem una tercera intervenció ni per part del conseller ni per part dels grups polítics.

Té la paraula ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, president. Bé, com pot suposar, doncs, no comparteixo moltes de les respostes que ha donat a les nostres preguntes, i tampoc hem acabat d'entendre per què no volia contestar algunes de les preguntes perquè deia que ara, en aquests moments, no tocava, quan en realitat estàvem parlant justament d'acció exterior i de cooperació.

Però, en tot cas, vostè diu i ens deia a tots els portaveus que hem fet referència al pressupost, a la davallada del pressupost del 61 per cent en cooperació, que això, doncs, és conseqüència del marc pressupostari, però nosaltres hi insistim, el marc pressupostari es pot dividir de moltes maneres diferents i es pot prioritzar de moltes maneres diferents. I sabem que la cooperació per a l'anterior Govern..., i tampoc per a l'actual, segurament, no serà precisament una de les prioritats d'aquest marc pressupostari.

Vostès diuen també que els hauríem d'ajudar a fer pedagogia a l'interior del país, precisament, perquè he fet referència, doncs, a una postura ideològica que pretén solucionar primer les qüestions de casa, no?, primer les qüestions de Catalunya i després les d'exterior. Jo crec que fins i tot la pedagogia se l'haurien de fer vostès mateixos com a govern en aquest sentit, perquè reitero que la postura és absolutament ideològica quan vostès retallen 61 per cent d'un pressupost i en altres partides en retallen un 10, un 15 o un 20 com a molt. Insistim, doncs, en aquesta faceta ideològica del seu Govern.

Lamento que la meua concepció de l'economia social o de l'economia productiva li sembli populista, però és que em preocupa –em preocupa– precisament que depèn de quines accions de lliure mercat de les nostres empreses catalanes dutes a terme en segons quins països, doncs, en vies de desenvolupament puguin perjudicar encara molt més aquests països. Precisament, tots sabem que hi ha moltes empreses, també catalanes, que s'aprofiten de la manca de drets laborals que existeix a aquests països, no?, i fins i tot del treball infantil. Doncs, si això li sembla populista, ho lamento, però a mi em preocupa i crec que al sector de la cooperació catalana també li preocupa.

Insisteixo també a dir que si, per una banda, procurem la internacionalització, però no tenim en compte certs valors i certa ètica de les nostres empreses, per una altra, donarem més feina fins i tot a les nostres entitats de cooperació i a les ONG que ara mateix veuen retallats els seus pressupostos i veuen minvats tots aquests recursos humans i tècnics i econòmics que haurien de tenir per fer la seva feina.

Em demanava també solidaritat amb les nostres generacions, amb les generacions futures, aquestes generacions que tant l'Estat, el Govern central com la Generalitat estan abocant precisament a marxar. I era vostè que parlava del *brain drain* i resulta que el *brain drain*, que existia abans en els països en vies de desenvolupament, ara s'està donant aquí, a Catalunya. A Catalunya tenim *brain drain* i *brain waste*, si m'ho permet. També estem malgastant molt talent, estem perdent molt talent i estem malgastant molt talent.

Vostè també ens deia que els països endeutats donen mala imatge; doncs, avui en dia no conec cap país que no estigui endeutat, no conec famílies que no estiguin endeutades, poques segurament en deuen quedar en aquest país que no estiguin endeutades. Jo crec que durant molts anys, precisament, tots hem tirat de crèdit, tant les administracions com els particulars, com les empreses. I en aquell moment, fa vuit anys a vostès això no els semblava pas malament, no deien pas res respecte de tot això. Saben que, precisament, part del funcionament de l'economia era gràcies a aquest líquid, a aquest crèdit que circulava amb facilitat. Si estar endeutat és estar malvist, doncs, el problema el tenim tots, inclosa la Unió Europea. Per tant, vull dir, no crec que sigui aquesta, diguéssim, la via per la qual hàgim de netejar la nostra imatge, quan en realitat és un problema compartit amb molts altres països.

M'agradaria saber si..., i sé segurament que l'entristeix no tenir calendari per poder pagar i sé que voldria tenir aquests diners per pagar les ONG, però m'agradaria saber si Abertis té calendari per rebre també els seus pagaments i si «la Caixa» té calendari també per rebre els seus pagaments. Jo crec que sí –jo crec que sí–, que aquests pagaments a segons quines empreses i a segons qui, doncs, s'efectuen ràpidament, àgilment, i segons per a quins sectors no tenim calendari.

Per finalitzar i per deixar clar que també hi ha una part d'acord i una voluntat, òbviament, d'acord amb el Govern en el tema de la causa catalana, volem dir, doncs, també que tot el suport per part del nostre grup, per part d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, a aquesta causa i a fer-la entendre, òbviament, a la comunitat internacional i buscar els suports necessaris dins de la comunitat internacional perquè el nostre procés sobiranista, doncs, pugui ser entès al màxim possible.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula el diputat José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente. *Conseller Homs*, respecto de la causa catalana, a mí no me sorprende que intente explicar la causa catalana, lo que me sorprende y lo que sinceramente no me gusta es que intente explicar la suya y desde una visión, como le vuelvo a repetir, excluyente. Yo no le digo que no explique una causa catalana en el exterior, lo que le pido es que explique la que comparten, entiendo yo, la práctica totalidad de los catalanes, que es la que es salir de la crisis, crear empleo, crear riqueza y sacar a Cataluña de la situación en la que precisamente la han metido los gobiernos a los que usted ha pertenecido en los últimos años, y no la causa de los que quieren dividir a los catalanes y levantar fronteras, que es la que usted pretende explicar.

En cuanto a las referencias personales, que efectivamente he hecho y usted me las ha reprochado, yo no sé si ha escuchado usted mi discurso, pero las

referencias personales que he hecho al señor Roger Albinyana –que está aquí presente– las he comenzado aclarando que las hacía con el mayor respeto en lo personal y en lo profesional, ¿verdad?, faltaría más por otra parte. Eran alusiones al perfil político de personas que ha puesto usted o ha puesto el Gobierno al frente de organismos de la Generalitat, respecto de lo cual espero que no le niegue a un diputado del Parlament poder hacer referencia al perfil político de estos cargos de la Administración. Esto no es el TOP, pero es el Parlamento, señor Homs.

Y además, por otra parte, y también le digo que no se lo tome usted mal tampoco –no se lo tome usted mal, como usted me ha dicho a mí–, pero es como mínimo un poco curioso que me reproche las alusiones personales quien como usted se refirió públicamente al ministro de Hacienda como un macarra, ¿eh?, porque esto lo dijo usted públicamente, no me lo estoy diciendo yo. Es decir, que tienen ustedes unas varas de medir muy diferentes según quien hace las alusiones personales, o unas pieles muy finas.

Respecto a la única pregunta que yo le hecho en mi intervención de manera expresa, y es si ustedes pretendían promover, dadas las informaciones que aparecen sobre las consultas que hacen a asesores que han participado en la independencia kosovar, una declaración de ese estilo, una declaración unilateral de independencia al estilo kosovar o catalanokosovar, no me ha contestado. O sea, no ha dicho..., no se ha referido nada. Por lo tanto, colijo entonces que esto está en su agenda y que además pretenden ocultarlo a la ciudadanía, lo cual en nuestras..., en lo que podemos humildemente colaborar intentaremos evitar para que la gente sepa lo que se pretende, ¿eh? Porque también entendemos que hay un déficit en cuanto a la acción exterior en lo que a transparencia se refiere, también.

En cuanto a las delegaciones que hay en el exterior es también un poco curioso que pretenda expresamente ocultar a qué se dedican, porque usted fue quien declaró, como reflejan algunos medios de comunicación, que tienen que abogar por una gran discreción en los contactos que mantengan, lo cual entiendo yo que también vuelve a suponer un ataque bastante grave al principio democrático en lo que a la transparencia y en lo que al control parlamentario se refiere, ¿eh? Porque yo creo que los diputados de este Parlamento, aparte de poder hacer con el mayor respeto las consideraciones que creamos oportunas, tenemos derecho a controlar a lo que se dedican los recursos de los ciudadanos a los cuales representamos cada uno desde nuestras respectivas posiciones políticas.

Y ya le adelanto que estaremos al tanto y presentaremos cuantas iniciativas sean necesarias para comprobar y fiscalizar que estas delegaciones, que pagan todos los catalanes, vuelvo a repetir, llevan a cabo actividades que están dentro de las competencias por mucha falta de transparencia que quieran poner de por medio.

Y por lo demás, para acabar, vuelvo a repetir, en cuanto a la Unión Europea, donde se dedican el 65 por ciento de las exportaciones, cuando hablen, porque se

ha hablado..., todos los grupos de la Unión Europea, no olviden recordar e informar a los ciudadanos de lo que yo he leído aquí expresamente, que no es una opinión mía, es de la Comisión Europea: una hipotética Cataluña independiente quedaría al día siguiente de su independencia fuera de la Unión Europea, lo cual implicaría que tendría que pedir su ingreso y este ser aceptado por unanimidad. Esto no es una opinión política, sino una información que da la Comisión Europea, y me gustaría que quedase claro para todos los que hoy nos escuchan.

Y por lo demás, como ya le he dicho, en lo que se refiere a la internacionalización de la economía y a las políticas de cooperación al desarrollo, estamos dispuestos a colaborar en lo que haga falta, porque entendemos que son los puntos prioritarios a los que debe destinarse la acción exterior de la Generalitat.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Sap greu que no hi hagi tercera volta, perquè llavors el que digui ara, doncs, no pot ser respost, i, per tant, això sempre sap greu. En tot cas breument i a mode de conclusió: no preguntàvem les funcions de les delegacions perquè pensem que no n'estan fent, sinó perquè pensàvem que era un dels continguts que havia d'haver estat explicat; no que tenim delegacions de la Generalitat a l'exterior, sinó quines ordres tenen, quines funcions se'ls ha encomanat en aquest nou període i quin balanç es fa de la feina feta fins ara. Això entenem que era contingut indispensable de la intervenció, i no només anomenar-les.

Exactament el mateix amb la internacionalització de l'economia, amb aquestes cinquanta o no sé quantes oficines a l'exterior i aquestes quinze de turisme, etcètera, bé, quina estratègia..., és a dir, hi ha una estructura que va fent feina, però llavors hi ha un govern que governa, se suposa, i fa una estratègia, no?, i diu: «Prioritzaré això per sobre d'allò i d'això altre, perquè vull aquest país d'aquesta manera i d'aquesta altra i l'economia d'aquesta manera i d'aquesta altra.»

Ha dit..., ha posat com a exemple viatges als quatre motors d'Europa per..., no sé si ho he sentit malament o no me'n recordo exactament, tecnologies d'energies renovables, etcètera, per exportar-les. Bé, això és un dels canals estratègics, s'ha plantejat? Vull dir, això era la informació que volíem de la intervenció i, per tant, no hi ha estat: quina és l'estratègia del Govern, no només... L'objectiu és internacionalitzar economia? No, això és el *modus vivendi* de l'economia, això és la globalització econòmica, això és així. Això no és un objectiu. Ara és: quina estratègia d'internacionalització treballa el Govern per promoure quins sectors de la mà de quins altres sectors i en quines regions del món, per què? Per què? Perquè entenem que si no verbalitza una estratègia pròpia és que posa l'estructura pública al

servei de l'estratègia d'altri, de qui li ho demani, de les empreses que li ho demanin. Quines, llavors, quines prioritzarà? Perquè si no n'hi ha de pròpia... Haver-n'hi n'hi ha, d'estratègia d'internacionalització. I, per tant, trobem a faltar aquesta informació.

Ha defensat –no m'hi estendré– la cooperació o la retallada en cooperació com un ajust pressupostari, diguéssim, com la resta, i vostè sap tan bé com jo que no és com la resta, aquest ajust pressupostari ha estat la liquidació política. Hi ha ajustos pressupostaris en molts àmbits, però aquest no, aquest ha estat una liquidació política. No passa re, vull dir, ens hem quedat sense cooperació. Bé, sí que passa, però, en tot cas, vull dir, és bo reconèixer-ho, sí que passa, però és bo reconèixer l'estat de les coses tal com són.

I ens hauria agradat parlar o sentir-lo parlar també que a l'hora de crear estructures d'estat no només es parli d'ampliar, diguéssim, el poder de l'autonomia pròpia, sinó si hi ha possibilitats o s'està treballant en la línia –era una pregunta, el que passa és que no hi ha resposta, i, per tant, em sap greu– d'estar col·laborant o cooperant amb altres governs per agafar experiència per si hem de ser independents en breu. És a dir, ens caldrà tenir coneixements de com està operant la crisi a Itàlia, a Xipre, a Grècia per tenir experiència per després poder fer front amb personal i amb armes i amb intel·ligència pròpia als reptes econòmics i socials que ens depararà el futur si alguna vegada ens hem de governar de forma absolutament independent. Hi ha línies de treball, en aquest sentit, per formar personal propi?

I ja està, fins aquí. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula la diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, president. Jo només dos apunts en la nostra rèplica. Si bé hi han noves maneres de fer política, sí que creiem que pel que fa a la cooperació nosaltres, vejam, entenem que el Govern manté el compromís i que farà el que pugui amb els diners que es tinguin. Per tant, nosaltres també sabem que el Govern prepara nous plantejaments. Apuntar que, davant d'una situació que va trobar-se el Govern quan va accedir el 2011 amb una sèrie de compromisos de darrera hora i sense cap mena de previsió ni planificació, el Govern va decidir assumir tots aquests compromisos, i el que hauria pogut fer en aquell moment és senzillament anul·lar i obviar aquells compromisos, eh?, i treure's un problema del damunt, i no ho va fer. El Govern de Convergència i Unió el que va fer és comprometre's i aquí estem. Per tant, aquesta seria la primera rèplica, el primer punt d'aquesta rèplica.

El segon és que des del nostre grup parlamentari, evidentment, doncs, nosaltres veiem amb molt bons ulls

el manteniment de les delegacions de la Generalitat a l'exterior. De fet, ja hem dit abans que nosaltres ampliaríem aquesta presència a l'exterior de moltes maneres, eh? Però no són ambaixades, diputat Milián, no confonguem els termes de moment. Però sí que aquestes delegacions de la Generalitat de Catalunya a l'exterior el que procuren és donar a conèixer Catalunya al món, almenys nosaltres, des del nostre grup parlamentari, ho entenem així. I, a més a més, són referents per als ciutadans catalans que viuen a l'estranger. Per tant, em sembla que amb això ja ho deixem tot clar, no?

També creiem molt encertats els nomenaments, per cert, eh? De fet, els considerem molt professionals. I tal com hem dit en la nostra anterior intervenció, doncs, emanen justament de les demandes del poble de Catalunya que van ser expressades a les urnes en les darreres eleccions nacionals. Per tant, novament felicitar-los a tots plegats i tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per una qüestió de cortesia parlamentària, i també perquè m'ha semblat que hi havia alguna demanda d'alguns portaveus en aquest sentit, torno a donar la paraula al conseller, però aquesta sí que ja és l'última intervenció, eh?, de cloenda de la sessió de compareixença.

Endavant, conseller.

El conseller de la Presidència

No pateixi, faré un bon ús d'aquesta oportunitat que em dóna. Simplement per dir-los una cosa de les consideracions que s'han fet en aquest darrer torn: jo he pres bona nota per part de tothom, tindrem oportunitat de continuar debatent i, per tant, facilitaré, doncs, aquelles coses que hagin quedat, com es diu col·loquialment, en el tinter, tan bonament com pugui.

Simplement prenia la paraula, doncs, per expressar-me en aquests termes i per agrair novament l'oportunitat que m'han donat per explicar com veiem les coses en aquests moments des del Govern amb relació a l'acció exterior i a la cooperació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, conseller, per haver comparegut; també gràcies, senyor Albinyana, senyor Vilajoana, per haver-nos acompanyat a la taula; gràcies també a entitats presents, a la resta de membres del departament.

I cloem d'aquesta manera la sessió d'avui. Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i un minut.